

(ฉบับร่าง)

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
พุทธศักราช ๒๕๖๗

สำนักงานประกันคุณภาพ
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำนำ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาเป็นอย่างดี และถือว่าเป็นหัวใจสำคัญและเป็นนโยบายหลักของมหาวิทยาลัยในอันที่จะเป็นกลไกขับเคลื่อนให้มหาวิทยาลัยก้าวไปสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการด้านพระพุทธศาสนา และมีคุณภาพในทุกพันธกิจ เริ่มตั้งแต่การผลิตบัณฑิต การวิจัยและพัฒนาการส่งเสริมพระพุทธศาสนา และบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๖๗ เล่มนี้ จัดเป็นคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยเพื่อรวบรวมเป็นข้อมูลด้านการประกันคุณภาพการศึกษาให้กับคณะกรรมการการอุดมศึกษา ซึ่งจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องทุกปี และเป็นเครื่องมือในการสร้างความเข้าใจในกระบวนการต่างๆ ของระบบประกันคุณภาพ ทั้งในส่วนงานที่จัดการศึกษาและส่วนงานที่สนับสนุนการศึกษา อันจะเป็นพลังในการผลักดันให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยได้ก้าวไปตามวัตถุประสงค์และนโยบายของมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดไว้

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พุทธศักราช ๒๕๖๗ เล่มนี้ จะเอื้อประโยชน์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาสำหรับทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยได้เป็นอย่างดี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ตุลาคม ๒๕๖๗

(๒)

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	(๑)
สารบัญ	(๒)
บทที่ ๑ บทนำ	๑
๑.๑ ประวัติและความเป็นมา	๑
๑.๒ หลักสูตรการและเรียนการสอน	๔
๑.๓ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในส่วนกลาง	๕
๑.๔ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในระดับวิทยาเขต วิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน หน่วยวิทยบริการและสถาบันสมทบ	๖
๑.๕ ตราสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย	๘
๑.๖ เข็มสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย	๙
๑.๗ สีและดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย	๙
๑.๘ สัญลักษณ์ ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์และพันธกิจของมหาวิทยาลัย	๙
๑.๙ เอกลักษณ์ อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และอัตลักษณ์บัณฑิต	๑๐
๑.๑๐ การบริหารงานและโครงสร้างองค์กร	๑๒
๑.๑๑ พัฒนาการการประกันคุณภาพการศึกษา	๑๔
บทที่ ๒ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา	๑๙
๒.๑ ความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา	๑๙
๒.๒ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา	๒๑
๒.๓ กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙)	๒๒
๒.๔ การประกันคุณภาพกับมาตรฐานการศึกษา	๒๕
๒.๕ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	๒๖

๒.๖ กิจกรรมดำเนินการในวงจรการจัดกระบวนการประกันคุณภาพภายใน	๒๘
๒.๗ แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน	๒๙
๒.๘ นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้	๒๙
๒.๙ สรุปรองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัยมหาวิทยาลัทยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	๓๙
บทที่ ๓ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร	๔๙
๓.๑ กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร	๕๐
๓.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร	๕๔
๓.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับหลักสูตร	๕๖
องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน	๕๖
องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต	๗๐
องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต	๖๘
องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์	๗๒
องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	๘๑
องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๘๙
๓.๔ แนวทางในการประเมิน ระดับหลักสูตร	๙๑
บทที่ ๔ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๑๐๙
๔.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๑๐๙
๔.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๑๑๓
๔.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	๑๑๓
องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน	๑๑๓

(๔)

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๑๒๓
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม	๑๓๓
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๑๓๘
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ	๑๔๑
บทที่ ๕ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน	๑๕๑
๕.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน	๑๕๑
๕.๒ คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน	๑๕๕
๕.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับสถาบัน	๑๕๕
องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน	๑๕๕
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๑๖๕
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม	๑๗๓
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๑๗๗
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ	๑๘๐
ภาคผนวก	๑๘๙
ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	
ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗	๑๙๐
คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย	
เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา	๑๙๒

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๑ ประวัติและความเป็นมา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์แห่งคณะสงฆ์ไทย ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ได้ทรงสถาปนาขึ้น ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ เพื่อเป็นสถาบันการศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์ โดยพระราชทานนามว่า มหาธาตุวิทยาลัย เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๓๐ และได้เปิดดำเนินการศึกษาเมื่อวันที่ ๘ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๓๒

ต่อมาได้ทรงเปลี่ยนจากมหาธาตุวิทยาลัยเป็น มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๓๙ แต่ยังคงจัดการศึกษาเฉพาะปริยัติธรรมแผนกบาลีเท่านั้น ยังมิได้ดำเนินการศึกษาในรูปแบบอุดมศึกษาหรือรูปแบบมหาวิทยาลัยตามพระราชประสงค์ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

เพื่อสืบสานพระราชปณิธานของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๙ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๙๐ พระพิมลธรรม (ช้อย ฐานตตมมหาเถร) อธิบดีสงฆ์วัดมหาธาตุสมัยนั้น พร้อมทั้งพระเถรานุเถระฝ่ายมหานิกายจำนวน ๕๗ รูปได้ประชุมพร้อมกันที่ตำหนักสมเด็จพระวัดมหาธาตุ ปรีกษาหาริไธยอุตติที่จะเปิดการศึกษาในรูปแบบมหาวิทยาลัย เปิดรับผู้สนใจวิชาพระพุทธศาสนาพระปริยัติธรรมชั้นสูง ภาษาต่างประเทศและวิทยาการบางอย่างอันเป็นอุปกรณ์แก่การค้นคว้าหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

พุทธศักราช ๒๔๙๐ ประกาศใช้ระเบียบมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดรับพระภิกษุสามเณร ผู้สอบได้ตั้งแต่เปรียญธรรม ๔ ประโยคขึ้นไปเข้าศึกษา พระภิกษุสามเณรที่เข้าศึกษารุ่นแรกนี้มีจำนวน ๑๕๖ รูป เปิดการศึกษาเมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๔๙๐ โดยจัดให้เรียนวิชาพื้นฐาน เรียกว่า การศึกษาระดับชั้นอบรมพื้นฐานความรู้จนถึงขั้นเตรียมอุดมศึกษา เป็นเวลา ๔ ปี ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๔๙๐- ๒๔๙๔ จากนั้นจึงให้เรียนต่อระดับปริญญาตรีในคณะพุทธศาสตร์ ซึ่งเปิดเป็นคณะแรก รับพระภิกษุสามเณรที่จบชั้นเตรียมอุดมศึกษานี้ และเป็นผู้สอบได้ตั้งแต่เปรียญธรรม ๕ ประโยคขึ้นไป จำนวนผู้ผ่านการคัดเลือกให้เข้าศึกษาปีแรกในคณะพุทธศาสตร์ ปี

การศึกษา ๒๔๙๔ จำนวน ๑๖ รูป สำเร็จการศึกษา ในปี ๒๔๙๘ เป็นพุทธศาสนบัณฑิตรุ่นแรก จำนวน ๖ รูป

พุทธศักราช ๒๔๙๐ ตั้งคณะพุทธศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๐๕ ตั้งคณะครุศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๐๖ เปิดสอนหลักสูตรแผนกอบรมครูศาสนศึกษาระดับประกาศนียบัตร

พุทธศักราช ๒๕๑๒ มหาเถรสมาคมได้ออกคำสั่งเรื่อง การศึกษาของมหาวิทยาลัยสงฆ์ พ.ศ. ๒๕๑๒ จำนวน ๑๒ ข้อ สำคัญของข้อ ๓ ระบุส่วนที่เกี่ยวกับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยไว้ว่า “ให้การศึกษาของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ณ วัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์ ซึ่งดำเนินการอยู่แล้ว เป็นการศึกษาของคณะสงฆ์”

พุทธศักราช ๒๕๑๖ ตั้งคณะเอเชียอาคเนย์ ต่อมาเปลี่ยนเป็นคณะมนุษยสงเคราะห์ศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๒๑ ตั้งวิทยาเขตหนองคายที่วัดศรีสะเกษ อำเภอเมือง จังหวัดหนองคาย โดยเปิด สอนระดับปริญญาตรีหลักสูตรคณะครุศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๒๖ แยกวิชาสายสังคมศาสตร์ออกจากคณะมนุษยสงเคราะห์ศาสตร์ไปตั้ง คณะ สังคมศาสตร์และแยกวิชาสายภาษาศาสตร์ จิตวิทยาไปตั้งคณะมนุษยศาสตร์

พุทธศักราช ๒๕๒๗ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมีพระราช อนุเคราะห์โปรดเกล้าฯ ให้ ศาสนูปถัมภ์ รัชกาลปัจจุบัน โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ ตราพระราชบัญญัติ กำหนดวิทยฐานะผู้สำเร็จวิชาการทางพระพุทธศาสนา พ.ศ.๒๕๒๗ โดยมาตรา ๔ (๓) กำหนดไว้ว่า “ให้ผู้ สำเร็จวิชาการพระพุทธศาสนาตามหลักสูตรปริญญาพุทธศาสตรบัณฑิต มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ มีวิทยฐานะชั้นปริญญาตรี เรียกว่า “พุทธ ศาสตรบัณฑิต” ใช้อักษรย่อว่า“พธ.บ.”

พุทธศักราช ๒๕๒๘ ตั้งวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ (๑) ในวันที่ ๗ พฤษภาคม ตั้งวิทยาเขต นครศรีธรรมราช ที่วัดแจ้ง อำเภอเมือง จังหวัดนครศรีธรรมราช และ (๒) ในวันที่ ๓ ตุลาคม ตั้ง วิทยาเขต เชียงใหม่ที่วัดสวนดอก อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

พุทธศักราช ๒๕๒๙ ตั้งวิทยาเขต ๓ แห่ง คือ (๑) ในวันที่ ๓ ตุลาคม ตั้งวิทยาเขตขอนแก่น ที่วัด ธาตุ อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ปัจจุบันย้ายที่ทำการไป ที่เลขที่ ๓๐ บ้านโคกสี ตำบลโคกสี อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น (๒) ในวันที่ ๓๐ ตุลาคม ตั้งวิทยาเขตนครราชสีมาที่วัดพระ

นารายณ์มหาราช อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา ปัจจุบันย้ายที่ทำการไปที่บ้านหัวถนน ถนนชาติพัฒนา อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา และ (๓) ในเดือนธันวาคม ตั้งวิทยาเขตอุบลราชธานี ที่วัดมหาวนาราม อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี ปัจจุบันย้ายที่ทำการไปที่บ้านหมากมี ตำบลกระโสบ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี

พุทธศักราช ๒๕๓๐ สภามหาวิทยาลัย ประกาศใช้ระเบียบมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์ ว่าด้วยการบริหาร ๒๕๓๐ และตั้งวิทยาเขต ๒ แห่ง คือ (๑) ในวันที่ ๒๔ มีนาคม ตั้งวิทยาเขตสุรินทร์ที่วัดศาลาลอย อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ ปัจจุบันย้ายที่ทำการไปอยู่ที่ หมู่ที่ ๘ ตำบล นอกเมือง อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ และ (๒) ในวันที่ ๓๐ มีนาคม ตั้งวิทยาเขตแพร่ที่วัดพระบาทมิ่งเมือง อำเภอเมือง จังหวัดแพร่

พุทธศักราช ๒๕๓๔ ตั้งวิทยาเขตพะเยาที่วัดศรีโคมคำ อำเภอเมือง จังหวัดพะเยา

พุทธศักราช ๒๕๓๕ ตั้งวิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส ที่วัดมหาสวัสดิ์ฉนาคพุฒาราม อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม

พุทธศักราช ๒๕๔๐ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดชมหาราช องค์เอกอัครศาสนูปถัมภก รัชกาลปัจจุบัน โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ให้มีสถานภาพเป็นนิติบุคคล และเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ตามประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๔ ตอนที่ ๕๑ ก ลงวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๐

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัย มีส่วนงานจัดการศึกษา รวม ๔๕ แห่ง คือ วิทยาเขต ๑๐ แห่ง วิทยาลัย ๑๙ แห่ง โครงการขยายห้องเรียน ๓ แห่ง และหน่วยวิทยบริการ ๑๓ แห่ง

เพื่อให้การศึกษาวิชาการด้านพระพุทธศาสนาได้ขยายไปทั่วทุกมุมของโลก มหาวิทยาลัยยังได้รับ สถาบันการศึกษา ทั้งในและต่างประเทศ เข้าเป็นสถาบันสมทบอีกจำนวน ๗ แห่ง ประกอบด้วย

พุทธศักราช ๒๕๔๔ วิทยาลัยพระพุทธศาสนาดองกุก ขอนบอบ เกาหลีใต้

พุทธศักราช ๒๕๔๗ มหาปัญญาวิทยาลัย อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

พุทธศักราช ๒๕๔๗ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาซิน จู๋ ไต้หวัน

พุทธศักราช ๒๕๕๐ สถาบันพระพุทธศาสนานานาชาติศรีลังกา ประเทศศรีลังกา

พุทธศักราช ๒๕๕๑ ศูนย์การศึกษาพระอาจารย์พรหม ประเทศสิงคโปร์

พุทธศักราช ๒๕๕๑ วิทยาลัยพระพุทธศาสนา ประเทศสิงคโปร์

พุทธศักราช ๒๕๕๓ มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ธรรมะ เกท บุตาเปสต์ ประเทศยังการี

๑.๒ หลักสูตรและการเรียนการสอน

ก. ระดับต่ำกว่าอุดมศึกษา

พุทธศักราช ๒๕๔๐ เปิดการศึกษาระดับปริญญาตรีคณะพุทธศาสตร์ มีหลักสูตรปรับพื้นฐานความรู้ ของนิสิต ๒ ระดับ คือ ระดับพื้นฐานทั่วไปกับเตรียมอุดมศึกษา ต่อมา หลักสูตรนี้ได้พัฒนามาเป็นโรงเรียนบาลีอบรมศึกษา โรงเรียนบาลีสาธิตศึกษา และโรงเรียนบาลีเตรียมอุดมศึกษา ในปัจจุบัน โรงเรียนทั้ง ๓ นี้ อยู่ในสังกัดของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

พุทธศักราช ๒๕๐๖ เปิดสอนระดับ ป.กศ. และพุทธศักราช ๒๕๐๘ เปิดสอนระดับ ป.กศ. สูง ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยไม่ได้เปิดสอนหลักสูตรนี้แล้ว

พุทธศักราช ๒๕๓๖ เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร (วิชาชีพครู) (ปัจจุบันพัฒนามาเป็นหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต (วิชาชีพครู)

พุทธศักราช ๒๕๔๗ เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร สาขาวิชาบริหารกิจการคณะสงฆ์ รับพระ ภิกษุสามเณรเข้าเรียน สำหรับพระภิกษุสามเณรผู้จบการศึกษานักรธรรมชั้นเอก เมื่อจบการศึกษาแล้วจะได้รับประกาศนียบัตรและสามารถใช้เป็นวุฒิการศึกษาเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัย มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยได้

ในปัจจุบัน มหาวิทยาลัยมีหลักสูตรประกาศนียบัตร จำนวน ๕๒ หลักสูตร

ข. ระดับอุดมศึกษา

๑) ระดับปริญญาตรี

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาตรี ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๔๐ เป็นต้นมา ปัจจุบันเปิดสอนใน ๔๗ คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย มีหลักสูตรระดับปริญญาตรี รวม ๑๗๔ สาขาวิชา โดยหลักสูตรทั้งหมดนี้ ไม่นับรวมที่เปิดในสถาบันสมทบ

๒) ระดับปริญญาโท

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เปิดสอนระดับปริญญาโท ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๓๑ เป็นต้นมา ปัจจุบัน มีหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต จำนวน ๒ หลักสูตรและหลักสูตรระดับปริญญาโท จำนวน ๘๘ สาขาวิชา

๓) ระดับปริญญาเอก

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเปิดสอนระดับปริญญาเอก ตั้งแต่พุทธศักราช ๒๕๔๓ เป็นต้นมา ปัจจุบัน มีหลักสูตรระดับปริญญาเอก จำนวน ๔๙ สาขาวิชา

๑.๓ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในส่วนกลาง

ก. คณะพุทธศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาพระพุทธศาสนา
- ภาควิชาศาสนาและปรัชญา
- ภาควิชาบาลีและสันสกฤต

ข. คณะครุศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาบริหารการศึกษา
- ภาควิชาจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว
- ภาควิชาหลักสูตรและการสอน

ค. คณะมนุษยศาสตร์ มี ๓ ภาควิชา

- ภาควิชาภาษาไทย
- ภาควิชาภาษาต่างประเทศ
- ภาควิชาจิตวิทยา

ง. คณะสังคมศาสตร์ มี ๔ ภาควิชา

- ภาควิชารัฐศาสตร์
- ภาควิชาเศรษฐศาสตร์
- ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา
- ภาควิชานิติศาสตร์

๑.๔ ส่วนงานที่จัดการศึกษาในระดับวิทยาเขต วิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน หน่วยวิทยบริการและสถาบันสมทบ

ก. วิทยาเขต

- ๑) วิทยาเขตหนองคาย
- ๒) วิทยาเขตนครศรีธรรมราช
- ๓) วิทยาเขตเชียงใหม่
- ๔) วิทยาเขตขอนแก่น
- ๕) วิทยาเขตนครราชสีมา
- ๖) วิทยาเขตอุบลราชธานี
- ๗) วิทยาเขตแพร่
- ๘) วิทยาเขตสุรินทร์
- ๙) วิทยาเขตพะเยา
- ๑๐) วิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส นครปฐม
- ๑๑) วิทยาเขตนครสวรรค์

ข. วิทยาลัย

- ๑) วิทยาลัยสงฆ์นครพนม
- ๒) วิทยาลัยสงฆ์เลย
- ๓) วิทยาลัยสงฆ์ลำพูน
- ๔) วิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช พิษณุโลก
- ๕) วิทยาลัยสงฆ์บุรีรัมย์
- ๖) วิทยาลัยสงฆ์ปัตตานี
- ๗) วิทยาลัยสงฆ์นครน่านเฉลิมพระเกียรติ
- ๘) วิทยาลัยสงฆ์พุทธโสธร
- ๙) วิทยาลัยสงฆ์เข็ญราย
- ๑๐) วิทยาลัยสงฆ์นครลำปาง
- ๑๑) วิทยาลัยสงฆ์ศรีสะเกษ

- ๑๒) วิทยาลัยพุทธศาสนานานาชาติ
- ๑๓) วิทยาลัยพระธรรมทูต
- ๑๔) วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี
- ๑๕) วิทยาลัยสงฆ์ชัยภูมิ
- ๑๖) วิทยาลัยสงฆ์ร้อยเอ็ด
- ๑๗) วิทยาลัยสงฆ์พ้อขุนผาเมือง เพชรบูรณ์
- ๑๘) วิทยาลัยสงฆ์ราชบุรี
- ๑๙) วิทยาลัยสงฆ์พุทธปัญญาศรีทวารวดี
- ๒๐) วิทยาลัยสงฆ์พิจิตร
- ๒๑) วิทยาลัยสงฆ์สุพรรณบุรีศรีสุวรรณภูมิ
- ๒๒) วิทยาลัยสงฆ์ระยอง
- ๒๓) วิทยาลัยสงฆ์มหาสารคาม
- ๒๔) วิทยาลัยสงฆ์สุราษฎร์ธานี
- ๒๕) วิทยาลัยสงฆ์อุทัยธานี
- ๒๖) วิทยาลัยสงฆ์เพชรบุรี
- ๒๗) วิทยาลัยสงฆ์กาญจนบุรี ศรีไพบูลย์
- ๒๘) วิทยาลัยสงฆ์ชลบุรี
- ๒๙) วิทยาลัยสงฆ์จันทบุรี
- ๓๐) วิทยาลัยสงฆ์กำแพงเพชร
- ๓๑) วิทยาลัยสงฆ์ตาก

ค. หน่วยวิทยบริการ

- ๑) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์นครศรีธรรมราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย อำเภอมะนัง จังหวัดสงขลา
- ๒) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์พุทธชินราช มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดหมอนไม้ อำเภอมะนัง จังหวัดอุดรธานี
- ๓) หน่วยวิทยบริการวิทยาลัยสงฆ์ขอนแก่น มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วัดกลาง อำเภอมะนัง จังหวัดกาฬสินธุ์

๔) หน่วยวิทยบริการคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
วัดอินทาราม ตำบลเหมืองใหม่ อำเภออัมพวา จังหวัดสมุทรสงคราม

ง. สถาบันสมทบ

- ๑) วิทยาลัยพระพุทธศาสนาดองกุก ซอนบอบ ประเทศสาธารณรัฐเกาหลี
- ๒) มหาวิทยาลัยสงฆ์จีน จู ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน (ไต้หวัน)
- ๓) สถาบันพระพุทธศาสนานานาชาติศรีลังกา ประเทศศรีลังกา
- ๔) วิทยาลัยพระพุทธศาสนา ประเทศสิงคโปร์
- ๕) ศูนย์การศึกษาพระอาจารย์พรหม ประเทศสิงคโปร์
- ๖) มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนา ธรรมะ เกท บุดาเปสท์ ประเทศยังการี

๑.๕ ตราสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย

เป็นพระจุลมงกุฏ (พระเกี้ยว) เพล่งรัศมี เป็นส่วนพระราชลัญจกรประจำพระองค์
พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ตรงฐานพระ
เกี้ยวมีอักษรย่อ ม จ ร หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประดิษฐานอยู่ตรงกลาง
ของธรรมจักร ที่ขอบกลาง ด้านบนของธรรมจักร มีอักษรภาษาบาลีว่า ปญญา โลกสมี ปชฺโชโต
แปลว่า ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก หมายถึง มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจะอำนวย
แสงสว่างทางปัญญาให้แก่ชาวโลก ที่ขอบ กลางด้านล่างมีอักษรชื่อมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณ
ราชวิทยาลัย

ลักษณะงานที่ต้องใช้ตราสัญลักษณ์นี้

๑. งานด้านเอกสารตามระบบงานสารบรรณ

๒. งานด้านทะเบียนการศึกษา
๓. งานด้านการออกหลักฐานสำคัญของมหาวิทยาลัย

๑.๖ เข็มสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย

เป็นพระจุลมงกุฏ (พระเกี้ยว) เพล่งรัศมี เป็นส่วนพระราชลัญจกรประจำพระองค์ พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ด้านหลัง พระเกี้ยวมีธรรมจักร ตรงฐานของพระเกี้ยวมีอักษร ม จ ร เป็นชื่อย่อ มหาวิทยาลัยมหจุลalongkornราชวิทยาลัย และข้างล่างสุด มีอักษรชื่อมหาวิทยาลัยมหจุลalongkornราชวิทยาลัย

ลักษณะงานที่ต้องใช้เข็มสัญลักษณ์นี้

๑. ใช้เป็นเข็มสัญลักษณ์ประดับ
๒. ใช้เป็นเข็มสัญลักษณ์ประดับปริญญาบัตร
๓. ใช้เป็นเครื่องหมายในกิจการทั่วไปของมหาวิทยาลัย

๑.๗ สีและดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย

- ๑) สีประจำมหาวิทยาลัย คือ สีชมพู
- ๒) ดอกไม้ประจำมหาวิทยาลัย คือ ดอกโกสุม

๑.๘ สุภาชิต ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ และพันธกิจของมหาวิทยาลัย

๑) สุภาชิต

ปณิธาน โลกสมิ ปชโซโต แปลว่า ปัญญาเป็นแสงสว่างในโลก

๒) ปรัชญา

จัดการศึกษาพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ พัฒนาจิตใจและสังคม

๓) ปณิธาน

เป็นสถานศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุสามเณรและคฤหัสถ์

๔) วิสัยทัศน์

“มหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษาพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ และสร้างพุทธนวัตกรรมเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม”

The University provides Buddhist Studies integrated with modern sciences and creates Buddhist Innovation for the Development of Mentality and Society

๕) พันธกิจ

ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ โดยคำนึงถึงอัตลักษณ์และเอกลักษณ์ของการเป็นมหาวิทยาลัยที่จัดการศึกษา พระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่ การเป็นมหาวิทยาลัยกลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลัก ศาสนา โดยกระบวนการผลิตบัณฑิตจะบูรณาการร่วมกับพันธกิจด้านการวิจัยและพัฒนา ด้านการบริการวิชาการ และด้านทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีสติปัญญาและคุณธรรม ตามพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัย

สติปัญญาและคุณธรรม หมายถึง ความรอบรู้วิชาการด้านพระพุทธศาสนา และสามารถนำไป ประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมตามหลักอริยวัฑฒิ ๕ ประกอบด้วย ศรัทธา ศีล สุตะ จาคะ ปัญญาและมีผลลัพธ์การ เรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา

วิจัยและพัฒนา

พัฒนาระบบการบริหารจัดการงานวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมควบคู่ไปกับกระบวนการเรียน การสอน การบริการวิชาการ และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เน้นการพัฒนาองค์ความรู้ในพระไตรปิฎกโดย วิธีสหวิทยาการแล้วนำองค์ความรู้ที่ค้นพบมาประยุกต์ใช้แก้ปัญหาศีลธรรมและจริยธรรมของสังคม รวมทั้งพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม การพัฒนา

คุณภาพงานวิชาการด้านพระพุทธศาสนาโดยความร่วมมือกับสถาบันการศึกษาที่มี ชื่อเสียงทั้งภายในประเทศและต่างประเทศเพื่อพัฒนาคุณภาพนักวิจัย ผลงานวิจัย งานสร้างสรรค์ หรือพุทธนวัตกรรมให้มีคุณภาพ ประสิทธิภาพและมีความเป็นสากล และใช้กระบวนการวิจัยเป็นส่วนหนึ่งในการผลิตบัณฑิต บริการวิชาการ และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อบูรณาการพระพุทธศาสนา กับศาสตร์สมัยใหม่ให้สู่ภาคปฏิบัติได้ อย่างชัดเจนเป็นรูปธรรม

ส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการวิชาการแก่สังคม

ส่งเสริมให้บุคลากรและ นิสิต มีความตระหนักและเห็นความสำคัญของการมีจิตอาสา ความเจริญงอกงาม ทางสติปัญญาและคุณธรรม การมีส่วนร่วมในการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ พัฒนาการบริการวิชาการที่เกิดจาก ประสบการณ์การปฏิบัติงานของบุคลากรและนิสิตร่วมกับ ภาควิชาเครือข่ายการบริการวิชาการในระดับชาติ ภูมิภาค และนานาชาติ เพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้ และพุทธนวัตกรรมในการแก้ปัญหาและเสริมสร้างสันติสุขและความมั่นคง ของ ชุมชน วัด ท้องถิ่น และสังคม โดยใช้การปฏิบัติศาสนกิจและการบริการสังคมของนิสิต เป็นส่วนหนึ่งในการ ขับเคลื่อนการดำเนินงานตามพันธกิจ

ทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

ร่วมกับภาควิชาเครือข่าย ชุมชน วัด ท้องถิ่น หรือเครือข่ายความร่วมมือในต่างประเทศ เพื่อ เสริมสร้างและ พัฒนาแหล่งการเรียนรู้ด้านการอนุรักษ์ สืบสาน ส่งเสริม พระพุทธศาสนา ศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ให้เอื้อต่อการศึกษาโดยใช้พระพุทธศาสนาเป็นกลไกเพื่อ สร้างจิตสำนึกและความภาคภูมิใจในความเป็นไทยรวมทั้ง ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการนำภูมิ ปัญญาท้องถิ่นมาเป็นรากฐานของการพัฒนาอย่างมีคุณภาพและยั่งยืน

๑.๙ เอกลักษณ์ อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัยและอัตลักษณ์บัณฑิต

๑) เอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

บริการวิชาการด้านพระพุทธศาสนา

๒) อัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย

ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม

๓) อัตลักษณ์บัณฑิตของมหาวิทยาลัย

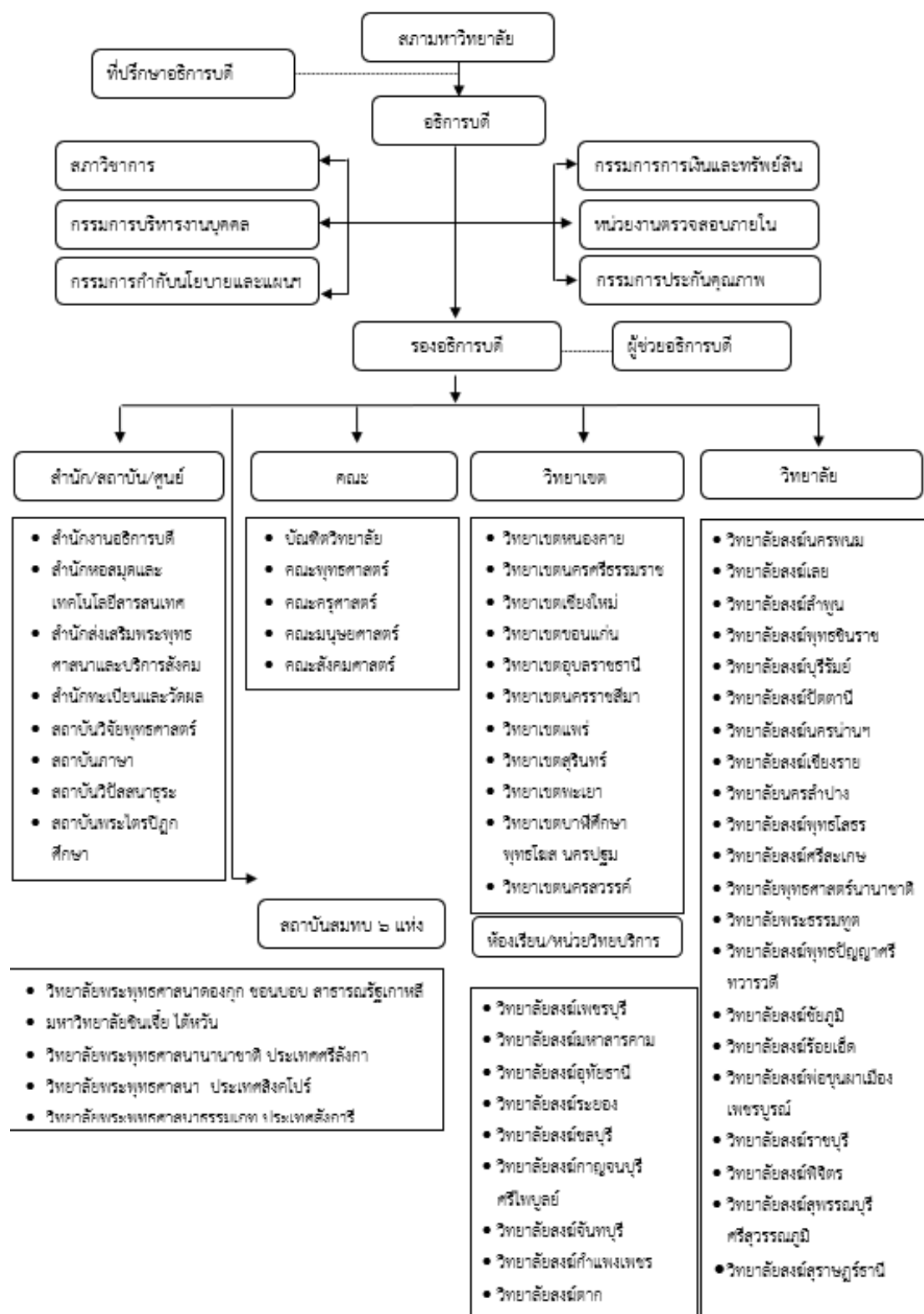
มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา

๑.๑๐ การบริหารงานและโครงสร้างองค์กร

๑) การบริหารงาน

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ ถือเป็นมหาวิทยาลัยสงฆ์ แห่งคณะสงฆ์ไทย ฝ่ายมหานิกาย การบริหารและการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางกฎหมายทั้งกับรัฐบาลและคณะสงฆ์ โดยมีสภามหาวิทยาลัยเป็นองค์กรบริหารสูงสุด

๒) โครงสร้างองค์กร

๑.๑๑ พัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ได้เริ่มดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยกองวิชาการ สำนักงานอธิการบดีร่วมกับคณะกรรมการจัดการประชุมเสวนาแนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา ได้จัดให้มีการประชุมเสวนา การประกันคุณภาพการศึกษา โดยการประชาสัมพันธ์สร้างความเข้าใจและชี้แจงถึงความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช ๒๕๔๒ มีผู้บริหารระดับสูงของมหาวิทยาลัยทั้งส่วนกลางและวิทยาเขตเข้าร่วมประชุม โดยอธิการบดีเป็นประธาน นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยยังได้เชิญผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิด้านการประกันคุณภาพการศึกษาทั้งภายในและภายนอกมาให้คำปรึกษา ให้ข้อเสนอแนะและแนวทางการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

การดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการตามระบบประกันคุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ (ทอมก) ซึ่งที่ประชุมเห็นร่วมกันว่าควรดำเนินการให้เป็นไปตามระบบ ซึ่งเหมาะสมกับธรรมชาติของมหาวิทยาลัยแต่ละแห่ง เวลานั้นเป็นช่วงที่สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) กำลังดำเนินการปรับเกณฑ์มาตรฐานตามองค์ประกอบต่าง ๆ ของระบบประกันคุณภาพให้เหมาะสมกับการเรียนการจัดการศึกษาของไทย

ระยะที่หนึ่ง คณะกรรมการอำนวยการการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ได้มีมติเห็นชอบให้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยตามระบบ IPOI คือ ปัจจัยนำเข้า (Input) ปัจจัยกระบวนการ (Process) ปัจจัยผลผลิต (Output) และปัจจัยผลกระทบ (Impact) ประกอบด้วย ๑๒ ปัจจัย ๕๒ เกณฑ์ และ ๕๙ ตัวชี้วัด เกณฑ์เหล่านี้ใช้ประเมินคุณภาพภายใน ครั้งที่ ๑ (๒๕๔๔-๒๕๔๖) ใช้ระบบให้คะแนนเป็น ๓ A (Awareness Attempt and Achievement)

ระยะที่สอง การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ก็ยังใช้ระบบเดิมทุกประการ คือระบบ IPOI คือ ปัจจัยนำเข้า (Input) ปัจจัยกระบวนการ (Process) ปัจจัยผลผลิต (Output) และปัจจัยผลกระทบ (Impact) โดยคณะกรรมการอำนวยการได้ปรับปรุงและพัฒนาการประกันคุณภาพการศึกษามาเป็น ๑๕ ปัจจัย ๕๘ ตัวชี้วัด เกณฑ์เหล่านี้ใช้ประเมินคุณภาพภายใน ครั้งที่ ๒ (๒๕๔๗-๒๕๔๘) ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน ระยะนี้เองที่

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) เข้ามาประเมินคุณภาพ การศึกษาภายนอกมหาวิทยาลัย ในรอบที่ ๑ (๘ มีนาคม ๒๕๔๘)

ระยะที่สาม หลังจากที่สำนักงานงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาเข้ามา ประเมิน คุณภาพภายนอกและรายงานผลการประเมินแล้ว คณะกรรมการดำเนินการประกัน คุณภาพการศึกษา ได้ปรับระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยใหม่ เพื่อให้เรียก ง่ายและสะดวกต่อการดำเนินงานของทุกภาคส่วนของมหาวิทยาลัย โดยปรับจากปัจจัยเป็น มาตรฐานตาม สมศ. ประกอบด้วย ๗ มาตรฐาน ผสมผสานจากปัจจัยทั้งหมดเข้ามาอยู่ตาม มาตรฐานนั้นๆ ระบบนี้ครอบคลุมการดำเนินการ ของส่วนงานที่จัดการศึกษาและส่วนงานที่ สนับสนุนการศึกษาตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยทุกประการ ดังนี้

มาตรฐานที่ ๑ ด้านคุณภาพบัณฑิต

มาตรฐานที่ ๒ ด้านงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ ๓ ด้านการบริการวิชาการและการเผยแผ่พระพุทธศาสนา

มาตรฐานที่ ๔ ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

มาตรฐานที่ ๕ ด้านการพัฒนาสถาบันและบุคลากร

มาตรฐานที่ ๖ ด้านหลักสูตรและการเรียนการสอน

มาตรฐานที่ ๗ ด้านการประกันคุณภาพ

คณะกรรมการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ดำเนินการตรวจสอบและ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ครั้งที่ ๓ (๒๕๔๙-๒๕๕๐) โดยใช้ระบบ ๗ มาตรฐาน ตาม เกณฑ์การประเมินของ สมศ. เพื่อเตรียมรับการประเมินคุณภาพภายนอก ข้อมูลที่ได้จากการ ประเมินคุณภาพภายในครั้งนี้ มหาวิทยาลัยใช้เป็นข้อมูลสำหรับการประเมินคุณภาพภายนอก ของ สมศ.ในรอบที่ ๒ (๒๓-๒๕ มกราคม ๒๕๕๑)

ระยะที่สี่ หลังจากที่มหาวิทยาลัยผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกในรอบที่สองแล้ว จึง ได้ดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการ อุดมศึกษา โดยคณะกรรมการดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษา ได้ปรับระบบการประกัน คุณภาพการศึกษา ของมหาวิทยาลัยเป็น ๙ องค์ประกอบ ๕๖ ตัวบ่งชี้ ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๓ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ในปีการศึกษา ๒๕๕๐ - ๒๕๕๒ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์และแผนการดำเนินการ

องค์ประกอบที่ ๒ การเรียนการสอน

องค์ประกอบที่ ๓ กิจกรรมการพัฒนานิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ การวิจัย

องค์ประกอบที่ ๕ การบริการทางวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ ๖ การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๗ การบริหารและการจัดการ

องค์ประกอบที่ ๘ การเงินและงบประมาณ

องค์ประกอบที่ ๙ ระบบและกลไกการประกันคุณภาพ

ระยะที่ห้า มหาวิทยาลัยได้จัดทำระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นหลัก ผสมกับเกณฑ์ประเมินของสำนักงานรับรอง มาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ประเมินคุณภาพการศึกษาของส่วนงานที่จัดการศึกษาทุกส่วนงาน ทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค ระบบการประกันคุณภาพการศึกษารั้งนี้ มี ๙ องค์ประกอบ ๔๒ ตัวบ่งชี้ แบ่งเป็นปัจจัยนำเข้า (Input) ๔ ตัวบ่งชี้ กระบวนการ (Process) ๑๘ ตัวบ่งชี้ และผลผลิต (Output) หรือผลกระทบ (Impact) ๒๐ ตัวบ่งชี้ ใช้ระบบการให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๓

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ มหาวิทยาลัยผ่านการประเมินคุณภาพภายนอกรอบสามของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) (สมศ.) (๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖) และผ่านการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) (๒๒-๒๕ กันยายน ๒๕๕๖) ตามกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๓ ซึ่งกำหนดให้ตรวจสอบคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีและเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

ระยะที่หก มหาวิทยาลัยออกข้อบังคับมหาวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๗ กำหนดระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย (๑) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน และ (๒) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก ครอบคลุมพันธกิจทั้ง ๔ ด้านของมหาวิทยาลัย คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย

การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สอดคล้องกับปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ ของมหาวิทยาลัย หลักการและแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด โดยมีกลไกในการประกันคุณภาพการศึกษา คือ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย และคณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงาน

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ประเมินของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เป็นหลัก แบ่งเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ (๑) ระดับหลักสูตร (๒) ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และ (๓) ระดับสถาบัน ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๗ มีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ดังนี้

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ๑๔ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตรและเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

บทที่ ๒

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับอุดมศึกษา

๒.๑ ความจำเป็นและวัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

ปัจจัยภายในและภายนอกที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ คือ

๑) คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศที่มีแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

๒) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษา ข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

๓) สถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

๔) สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (Public Information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป

๕) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (Participation) มีความโปร่งใส (Transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (Accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

๖) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงให้มี

สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

๗) คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๙ เพื่อเป็นกลไกกำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

๘) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

๙) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ๔ กลุ่ม

๑๐) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา และกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรสถาบันศึกษา กฎกระทรวง เรื่อง การจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาตามความเชี่ยวชาญ

นอกจากนี้ คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา ได้ออกประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ และประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาทั้งระดับปริญญาตรีและระดับบัณฑิตศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจึงพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑) เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร ภาควิชา คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพและกลไกที่สถาบันนั้น ๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

๒) เพื่อให้หลักสูตร ภาควิชา คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าและสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (Targets) และเป้าประสงค์ (Goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเองและเป็นสากล

๓) เพื่อทราบจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนได้รับข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อเสริมจุดแข็ง และพัฒนาจุดที่ควรปรับปรุง ในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง

๔) เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด

๕) เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

๒.๒ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดไว้ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกันคุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก” เพื่อใช้เป็นกลไกในการผดุงรักษาคุณภาพและมาตรฐานของสถาบันอุดมศึกษา

การประกันคุณภาพภายใน เป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนา ติดตาม ตรวจสอบและประเมินการดำเนินงานของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมายและระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานต้นสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่า

การประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการติดตามและตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ ซึ่งประเมินโดย “สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)” หรือเรียกชื่อย่อว่า “สมศ.” พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่๒) พ.ศ.๒๕๔๕ ได้กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อย ๑ ครั้งในทุกรอบ ๕ ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

๒.๓ กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕) และแผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙)

๑) กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ.๒๕๕๑-๒๕๖๕)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและแก้ปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ขาดคุณภาพ และขาดประสิทธิภาพ โดยใช้กลไกการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ กล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไกการประเมินคุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษาที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศต่างกันตามความหลากหลาย ทั้งการพัฒนาฐานราก สังคม เศรษฐกิจ รวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อนภาคการผลิตในชนบท ท้องถิ่นและระดับประเทศ จนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์

ระบบอุดมศึกษาแต่ละกลุ่มเหล่านี้ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษา และส่งผลกระทบที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศอย่างมีนัยสำคัญ อาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตนเอง สามารถตอบสนองต่อยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิต พัฒนาและการทำงานของอาจารย์ สามารถปรับจำนวนของบัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม ลดการว่างงาน

สถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มเหล่านี้มีกลไกร่วมกันในการประกันคุณภาพ เพื่อให้นักศึกษาสามารถต่อยอด ถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกันได้ระหว่างกลุ่ม และในระยะยาวการประเมินคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (Accreditation) ที่นักศึกษาและสาธารณะให้ความเชื่อถือเป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐ และการสนับสนุนจากภาคเอกชน รวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

จากกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ในปี ๒๕๕๑ กำหนดประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น ๔ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคการผลิตจริงในชุมชน สถาบันสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน เช่น แรงงานที่ออกจากภาคเกษตร เป็นแหล่งเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิตอันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชนและการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงานธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา ทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์ หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการ

วิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูง หรือเน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตจริง ทั้งอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้อาจจำแนกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ ลักษณะที่ ๑ เป็นสถาบันที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา และลักษณะที่ ๒ เป็นสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก หมายความว่า สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก และเน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของประเทศ สถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากล มุ่งสร้างองค์ความรู้ทฤษฎี และข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ

๒) แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙)

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ กำหนดให้อุดมศึกษาไทยในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๙ ต้องมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด เพื่อเป็นแหล่งความรู้ที่ตอบสนองการแก้ไขปัญหาวิกฤติและชี้้นำการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติและท้องถิ่นโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และต้องส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก

แผนพัฒนาการศึกษานี้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงานสามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเองและเพื่อช่วยเหลือสังคม มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ และมีสุขภาวะทั้งร่างกายและจิตใจ รวมทั้งพัฒนาอาจารย์ให้เป็นมืออาชีพ และผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพให้เป็นอาจารย์ พัฒนาวิชาชีพอาจารย์ให้เป็นที่ยอมรับของสังคม มีการจัดการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ของประเทศไทยโดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์ บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของประเทศไทย

ทั้งนี้ การบริหารจัดการอุดมศึกษาในแผนพัฒนาการศึกษานี้เป็นเชิงรุก ซึ่งมีกลยุทธ์การเงิน และพระราชบัญญัติอุดมศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ปี ๒๕๕๙ ที่ว่า “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนา

ชาติอย่างยั่งยืน สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ.๒๕๕๕-๒๕๕๙) บนพื้นฐานปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีบทบาทสูงในสังคม ประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษาระดับนานาชาติ”

๒.๔ การประกันคุณภาพกับมาตรฐานการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ในหมวด ๕ ที่ว่าด้วยการบริหารและการจัดการศึกษา มาตรา ๓๔ ได้กำหนดให้ คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่พิจารณาเสนอมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับความต้องการตาม แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และสอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดย คำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถาบันอุดมศึกษา คณะกรรมการการ อุดมศึกษาจึงได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาเพื่อใช้เป็นกลไกระดับกระทรวง ระดับ คณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน เพื่อนำไปสู่การกำหนดนโยบายการ พัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาต่อไป มาตรฐานการอุดมศึกษาที่จัดทำขึ้นฉบับนี้ได้ ใช้มาตรฐานการศึกษาของชาติที่เปรียบเสมือนร่มใหญ่เป็นกรอบในการพัฒนา โดยมีสาระสำคัญ ที่ครอบคลุมเป้าหมายและหลักการของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาของไทยและเป็น มาตรฐานที่คำนึงถึงความหลากหลายของกลุ่มหรือประเภทของสถาบันอุดมศึกษา เพื่อให้ทุก สถาบันสามารถนำไปใช้กำหนดพันธกิจและมาตรฐานของการปฏิบัติงานได้

กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม ได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง การจัดกลุ่มสถาบัน พ.ศ. ๒๕๖๔ เพื่อกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา โดยมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยจัดอยู่ในสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนปัญญาและคุณธรรมด้วยหลัก ศาสนา นอกจากนี้ กระทรวงฯยังได้ออกกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานการจัดการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาของ มหาวิทยาลัยใน ๔ ด้าน คือ มาตรฐานด้านการจัดการเรียนการสอน มาตรฐานด้านการวิจัยและ สร้างนวัตกรรม มาตรฐานด้านการบริการวิชาการแก่สังคม มาตรฐานด้านทะนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม และกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อกำหนดให้

ผู้สำเร็จการศึกษาทุกระดับมาตรฐานคุณวุฒิการศึกษาต้องผลลัพธ์การเรียนรู้ อย่างน้อย ๔ ด้าน ประกอบด้วย ๑) ด้านความรู้ ๒) ด้านทักษะ ๓) ด้านจริยธรรม ๔) ด้านลักษณะบุคคล และ

นอกจากนี้ คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา ได้ออกประกาศ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ และเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับปริญญาตรี พ.ศ. ๒๕๖๕ เพื่อกำหนดมาตรฐานการจัดการจัดการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา

เพื่อให้การจัดการศึกษาทุกระดับและทุกประเภทมีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนดทั้งมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ มาตรฐานการอุดมศึกษาทั้งมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา และสัมพันธ์กับมาตรฐานและหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาอื่น ๆ รวมถึงกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ จึงจำเป็นต้องมีระบบประกันคุณภาพที่พัฒนาขึ้นตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.๒๕๕๓ ทั้งนี้ ความเชื่อมโยงระหว่างมาตรฐานการศึกษา หลักเกณฑ์ที่เกี่ยวข้อง และการประกันคุณภาพการศึกษา

๒.๕ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราช

วิทยาลัย

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยใช้เกณฑ์ประเมินกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม แบ่งเป็น ๓ ระดับ ได้แก่ (๑) ระดับหลักสูตร (๒) ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และ (๓) ระดับสถาบัน ใช้ระบบให้คะแนนเต็ม ๕ คะแนน มหาวิทยาลัยดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยระบบนี้ ตั้งแต่ปีการศึกษา ๒๕๕๗ มีองค์ประกอบและตัวบ่งชี้ ดังนี้

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ๑๔ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตรและเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติม ๕ องค์ประกอบ ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับเพื่อการควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและระดับสถาบันตามระบบและกลไกที่กำหนดขึ้น เพื่อให้มหาวิทยาลัยได้ทราบสถานภาพที่แท้จริง อันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐานที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง

ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ต้องดำเนินการในรอบปีการศึกษา และให้นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษา ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัย

แนวทางการจัดกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแยกออกเป็น ๔ ขั้นตอน ตามระบบวงจรการพัฒนาคุณภาพ PDCA / PDSA คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (Do) การประเมินคุณภาพ (Check / Study) และการเสนอแนวทางการปรับปรุง (Act)

๒.๖ กิจกรรมดำเนินการในวงจรการจัดกระบวนการประกันคุณภาพภายใน

- ๑) มหาวิทยาลัยวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในประจำปีการศึกษาใหม่
- ๒) มหาวิทยาลัยเก็บข้อมูลระยะ ๑๒ เดือนตามตัวบ่งชี้ที่ได้ประกาศใช้ และให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปีทั้งระดับหลักสูตร คณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และสถาบัน
- ๓) หลักสูตรเตรียมการประเมินตนเองระดับหลักสูตรและจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับหลักสูตร
- ๔) คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยนำผลการประเมินระดับหลักสูตรมาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ๕) คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยประเมินตนเอง และยืนยันผลการประเมินหลักสูตรที่ได้ประเมินไปแล้ว
- ๖) มหาวิทยาลัยนำผลการประเมินระดับหลักสูตร ผลการประเมินระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย มาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน
- ๗) มหาวิทยาลัยประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินตนเองระดับหลักสูตร คณะ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย พร้อมนำผลการประเมินเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาวางแผนพัฒนามหาวิทยาลัยในปีการศึกษาถัดไป

๘) ผู้บริหารมหาวิทยาลัยนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่มหาวิทยาลัยแต่งตั้ง (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน หรือปรับแผนกลยุทธ์ แผนปฏิบัติการประจำปี

๙) ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน ๑๒๐ วันนับจากสิ้นปีการศึกษา

๒.๗ แนวทางการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน

๑) ในแต่ละปีการศึกษา มหาวิทยาลัยประเมินตนเองทั้งระดับหลักสูตรตามตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในและตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา (TQF) ระดับคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและระดับสถาบัน ตามลำดับโดยมหาวิทยาลัยเป็นผู้แต่งตั้งคณะกรรมการประเมิน และส่งผลการประเมินให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทราบผ่านระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online)

๒. ภายใน ๓ ปี มหาวิทยาลัยประเมินคุณภาพหลักสูตรให้ครบทุกหลักสูตรที่สภามหาวิทยาลัยอนุมัติ/เห็นชอบให้เปิดดำเนินการจัดการเรียนการสอน ตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.)

๓. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาติดตามตรวจสอบมหาวิทยาลัยตามที่กำหนดในกฎกระทรวง อย่างน้อย ๑ ครั้งในทุก ๓ ปี

๒.๘ นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี ๒ ประเภท คือ

๑) ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็นความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้ง จึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

๒) ความรู้ที่ชัดแจ้ง (Explicit Knowledge) เป็นความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย ๔ ประการไปพร้อมๆ กันได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาองค์กรไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย ๖ ประการต่อความรู้ ได้แก่

- ๑) การกำหนดความรู้หลักที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร
- ๒) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ
- ๓) การปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน
- ๔) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน
- ๕) การนำประสบการณ์จากการทำงาน และการประยุกต์ใช้ความรู้ มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสกัด “ขุมความรู้” ออกมาบันทึกไว้
- ๖) การจัดบันทึก “ขุมความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งาน และปรับปรุงเป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วน ลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้น เหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ ๖ ประการนี้บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้งความรู้ที่ชัดแจ้งอยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ที่ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ที่อยู่ในคน ทั้งที่อยู่ในใจ (ความเชื่อ ค่านิยม)

อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือและส่วนอื่นๆ ของร่างกาย(ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกัน ไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทาง วิชาการในระดับมหาวิทยาลัย หรือระดับคณะและต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและ เปรียบเทียบผลผลิต บริการ และวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการ เปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตน เพื่อมุ่งความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรร ทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุน เป้าประสงค์ที่สำคัญของสถาบัน (Organization-wide Goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผล เป็น มากกว่าความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (Alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละ องค์กรประกอบภายใน ระบบการจัดการ ผลการดำเนินการ มีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่าง สมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการ ร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้าง สำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะใน กลุ่มอาเซียน ๑๐ ประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนน ตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี ๑๐ ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) โดยมี กองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุมหรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ นอกสถาบันเจ้าภาพอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ โดยต้องมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วย และมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกสถาบันอย่างน้อย ๓ หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุมประกอบด้วยศาสตราจารย์หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น และบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย ๓ ประเทศ และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

**** บทความในการประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ** ที่นำเสนอให้กองบรรณาธิการหรือคณะกรรมการจัดประชุมพิจารณาคัดเลือก ต้องเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และได้รับการตีพิมพ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหาหรือการแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษาค้นคว้าหรือทดลอง วิเคราะห์และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างเป็นระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือการพัฒนาจากแนวคิดสร้างสรรค์เดิมเพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์และคุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพ ตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (๑) ทัศนศิลป์ (Visual Art)

ประกอบด้วย ผลงานด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ สื่อประสม สถาปัตยกรรมและงานออกแบบประเภทอื่นๆ (๒) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริยางคศิลป์ นาฏยศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (๓) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วยบทประพันธ์และกวีนิพนธ์รูปแบบต่างๆ

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้สถาบันประสบความสำเร็จ หรือสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีประสบการณ์ด้านการการทำวิจัยเป็นผลสำเร็จมาแล้วโดยมีหลักฐานเป็นผลงานที่นำเสนอในที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (Proceeding) ที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือเป็นผลงานที่เป็นรูปเล่มซึ่งนำเสนอแหล่งทุนวิจัยหรือนำเสนอผู้ว่าจ้างในการทำวิจัยนั้นๆ และเป็นผลงานที่แหล่งทุนวิจัยหรือผู้ว่าจ้างวิจัยได้ตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นผลงานวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้ การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรม หรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือ ระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์และแหล่งตีพิมพ์เผยแพร่ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติ ตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือบทความวิชาการ ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank :

www.scimagojr.com) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expand, Social Sciences Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

แผนกลยุทธ์/แผนพัฒนา หมายถึง แผนระยะยาวของมหาวิทยาลัยโดยทั่วไปมักใช้เวลา ๕ ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาของมหาวิทยาลัย แผนกลยุทธ์ประกอบไปด้วยวิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการ วิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาสและภัยคุกคาม กลยุทธ์ต่างๆ ของมหาวิทยาลัยครอบคลุมทุกภารกิจของมหาวิทยาลัย มีการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยมหาวิทยาลัยนำแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนามาจัดทำแผนดำเนินงานหรือแผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของมหาวิทยาลัย ที่สามารถผลักดันแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัยให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหาสำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่มหาวิทยาลัยใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้น จึงจะกำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งเงินทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษา งบประมาณแผ่นดินหรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงาน เงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอกหรือศิษย์เก่า หรือมหาวิทยาลัยจะต้องมีการระดมทุนด้วยวิธีการอื่นๆ อีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้งมีการวิเคราะห์ต้นทุนของการดำเนินงานด้วย เช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตร โดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของ มหาวิทยาลัย

แผนปฏิบัติการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน ๑ ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนาดลสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วยโครงการหรือกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้น ๆ เพื่อให้

บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์หรือแผนพัฒนา ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม ค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เหล่านั้น รวมทั้งมีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินการ รายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือ สหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้องค์ความรู้หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์ วิจัยและสังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่ และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึง วิธีการที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ที่เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ วิจัย จนกระทั่งผู้เรียนสามารถพัฒนาความรู้ องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

- ตัวอย่างหลักสูตรที่เป็นพหุวิทยาการ เช่น วิศวกรรมชีวการแพทย์ (วิศวกรรมศาสตร์+ แพทย์ศาสตร์) ภูมิศาสตร์สารสนเทศ (ภูมิศาสตร์+เทคโนโลยีสารสนเทศ) วิศวกรรมนาโน (วิศวกรรมศาสตร์+วิทยาศาสตร์-เคมี)

- ตัวอย่างหลักสูตรที่ไม่ใช่พหุวิทยาการ เช่น คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การศึกษาเพื่อการพัฒนา

(ที่มา: คณะอนุกรรมการปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๗/ ๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔)

พินิจพิจารณา (Peer Review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษา

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผลออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกัน ไม่ว่าจะอยู่ในรูปของเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่น ๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลผลิต และข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการจัดองค์การ หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ที่เปิดสอนมิใช่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชา (Field of Education) เดียวกันตาม ISCED 2013 (คณะกรรมการการอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๔ เมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หนังสือเวียนที่ ศธ ๐๕๐๖ (๒)/ ๖๕๐๖ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๕๔)

หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภาวิชาชีพ)

หลักธรรมาภิบาล หมายถึง การปกครอง การบริหาร การจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารงานนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หากได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่รวมถึงศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและความถูกต้อง ชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมี และพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์การภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในภาครัฐมี ๑๐ องค์ประกอบ ดังนี้

๑) หลักประสิทธิผล (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์ และ เป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีภารกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศ เพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชน โดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงานและระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนาปรับปรุง อย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

๒) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแล

ที่ดี ที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสม ให้องค์การสามารถใช้ทรัพยากรทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการตามภารกิจ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ ส่วนเสียทุกกลุ่ม

๓) หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายใน ระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชนผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ที่มีความหลากหลาย และมีความแตกต่าง

๔) หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงถึงความสำนึกในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

๕) หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้ เมื่อมีข้อสงสัยและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

๖) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม มีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหาหรือ ประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา

๗) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากร และภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชนดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบใน การตัดสินใจ และการดำเนินการให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้าง ความพึงพอใจในการให้บริการต่อ ผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุงกระบวนการ และเพิ่มผลผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

๘) หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับ ในการบริหารราชการด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๙) หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับบริการอย่างเท่าเทียมกัน โดยไม่มีการแบ่งแยกด้าน ชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกาย หรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

๑๐) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ ในประเด็นที่สำคัญ โดยฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

อาจารย์ หมายถึง คณาจารย์ ซึ่งจะมีตำแหน่งทางวิชาการที่ประกอบด้วย อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์และศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้านการสอน และการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (มิใช่เต็มเวลาตามเวลาทำการ) (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘)

สำหรับอาจารย์ที่สถาบันจ้างเข้ามาเป็นอาจารย์ประจำด้วยเงินรายได้หน่วยงานจะต้องมีสัญญาจ้างที่มีการระบุระยะเวลาการจ้างอย่างชัดเจนและไม่น้อยกว่า ๙ เดือน ในสัญญาจ้างจะต้องระบุหน้าที่ ภาระงานให้ชัดเจนไม่น้อยกว่าหน้าที่ของอาจารย์ประจำตามที่กำหนดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย ให้นับระยะเวลาการทำงานดังนี้

๙ - ๑๒ เดือน คิดเป็น ๑ คน

๖ เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง ๙ เดือน คิดเป็น ๐.๕ คน

น้อยกว่า ๖ เดือน ไม่สามารถนำมานับได้

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำเต็มเวลาที่มีภาระหน้าที่ในการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน โดยวางแผน ติดตาม ทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร และประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น มีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนไม่น้อยกว่า ๕ คน และทุกคนเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาโทและเอกในสาขาวิชาเดียวกันได้ หรือเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในหลักสูตรพหุวิทยาการได้อีก ๑ หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว (คณะกรรมการการอุดมศึกษาในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๙) ทั้งนี้ กรณีบัณฑิตศึกษาอนุมัติให้เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้มากที่สุดเพียง ๒ หลักสูตรเท่านั้น

หากมีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตร ขอให้เสนอดำเนินการเช่นเดียวกับการนำเสนอหลักสูตรปรับปรุงเล็กน้อย โดยนำเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อพิจารณาอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ และเสนอให้คณะกรรมการการอุดมศึกษารับทราบตามแบบฟอร์ม สมอ.๐๘ ภายใน ๓๐ วัน

๒.๙ สรุปองค์ประกอบและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

๑) การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ
๑๖ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน				

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.	✓			
องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต				
๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ				✓
๒.๒ การดำเนินงานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา - (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี - (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่ - (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่				✓
องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต				

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้			
	มาตรฐาน	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๓.๑ การรับนิสิต		√		
๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต		√		
๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต		√		
องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์				
๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์		√		
๔.๒ คุณภาพอาจารย์		√		
๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์		√		
องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน				
๕.๑ สารของรายวิชาในหลักสูตร		√		
๕.๒ การวางระบบผู้สอนและ กระบวนการจัดการเรียนการสอน			√	
๕.๓ การประเมินผู้เรียน			√	
๕.๔ ผลการดำเนินงานตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิ			√	
๕.๕ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของ รายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลัก ศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามา บูรณาการ		√		
องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้				
๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้			√	
รวม	๑	๘	๔	๒

๒) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต			
๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม			√
๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษา หลักพระพุทธศาสนาหรือนำ หลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	√		
๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	√		
๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	√		
๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้าน พระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	√		
๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและ คุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและ เทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรีญา ตรี สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี สารสนเทศ			√
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย			
๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์		√	

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	√		
๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม	√		
๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและ นักวิจัย			√
๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนา ปัญญาและคุณธรรม			√
๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรม ทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้			√
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ			
๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม		√	
๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้าง ความเข้มแข็งแก่ชุมชน			√
๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการ อ้างอิง	√		
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม			
๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรม		√	
๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธ ศาสนาแบบ สร้างสรรค์			√
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ			
๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์		√	

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย			
๕.๒ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย			√
๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย			√
๕.๔ ระบบกำกับกับการประกันคุณภาพหลักสูตร		√	
๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ			√
๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน		√	
๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย			√
รวม	๗	๗	๙

๓) การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวนรวม ๒๖ ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต			
๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม			√

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้น การศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลัก พระพุทธศาสนามาบูรณาการ	√		
๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญา เอก	√		
๑.๔ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการ	√		
๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้าน พระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	√		
๑.๖ การบริการนักศึกษาในระดับปริญญาตรี		√	
๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี		√	
๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและ คุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและ เทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี			√
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย			
๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนา งานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์		√	
๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	√		
๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม	√		
๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและ นักวิจัย			√
๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่ พัฒนาปัญญาและคุณธรรม			√

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์			√
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ			
๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม		√	
๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน			√
๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง	√		
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม			
๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม		√	
๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา			√
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ			
๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจกลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของสถาบัน		√	
๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย			√
๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของสถาบัน		√	
๕.๓ ระบบกำกับการประกันคุณภาพ หลักสูตร คณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย		√	

องค์ประกอบ/ตัวบ่งชี้คุณภาพ	ชนิดของตัวบ่งชี้		
	ปัจจัยนำเข้า	กระบวนการ	ผลผลิต/ ผลลัพธ์
๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ			√
๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน		√	
๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย			√
รวม	๓	๑	๒

บทที่ ๓

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการผลิตบัณฑิตเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะพึงประสงค์และเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ การดำเนินงานและการบริหารงานระดับหลักสูตรถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งควรมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

๑. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่าหลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้พิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การกำกับมาตรฐาน บัณฑิต นิสิต อาจารย์ หลักสูตรการเรียนการสอนและการประเมินผู้เรียน และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

๒. ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ให้เชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕ เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่งคณะกรรมการมาตรฐานอุดมศึกษาได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในกฎกระทรวง มาตรฐานการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕

๓. ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จะต้องรายงานข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์ สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพิชญพิจารณ์ (Peer Review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมินเพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้ และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา

๓.๑ กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
๑. การกำกับมาตรฐาน	๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตาม เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย กมอ.	ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์ มาตรฐานหลักสูตร ปริญญาตรี เกณฑ์ ๕ ข้อ บัณฑิตศึกษา เกณฑ์ ๑๐ ข้อ
๒. บัณฑิต	๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐาน คุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	ผลประเมินคุณภาพบัณฑิตตามตาม มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)
	๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของ ผู้สำเร็จการศึกษา - (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิต บรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนอง งานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญา ตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ ภายใน ๑ ปี - (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและ ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ ได้รับการตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ - (ปริญญาเอก) ผลงานของนิสิตและ ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ ได้รับการ ตีพิมพ์หรือเผยแพร่	- ผลบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือ ประกอบอาชีพอิสระ - ผลงานของนิสิตปริญญาโท/เอกที่ตีพิมพ์ หรือเผยแพร่

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
	๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะทาง สติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่าน ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด	- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มี คุณลักษณะที่พึงประสงค์ - ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่าน ภาษาอังกฤษ - ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่าน เทคโนโลยีสารสนเทศ
๓. นิสิต	๓.๑ การรับนิสิต	- การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา - กระบวนการรับนิสิต - การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา การ ปรับพื้นฐานความรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เข้ารับ การศึกษา
	๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต	- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษา วิชาการและแนะแนวแก่นิสิตในระดับ ปริญญาตรี - พัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ของแต่ละ ช่วงปี - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษา วิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ในระดับ บัณฑิตศึกษา - การพัฒนาศักยภาพนิสิตและการ เสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑
	๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต	- การคงอยู่ - พัฒนาการผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตใน ของแต่ละช่วงปี - การสำเร็จการศึกษา - ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อ ร้องเรียนของนิสิต

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
๔. อาจารย์	๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์	- การรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร - การบริหารอาจารย์ - การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์
	๔.๒ คุณภาพอาจารย์	- ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก - ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ผลงานวิชาการของอาจารย์ - จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
	๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์	- ความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด - การคงอยู่ของอาจารย์ - ความพึงพอใจของอาจารย์
๕. หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	๕.๑ สาระของรายวิชาในหลักสูตร	- การออกแบบหลักสูตร - การกำหนดวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร - การกำหนดกระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลที่ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
		- การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ
	๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	- ความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชา กับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด - การกำหนดผู้สอน คำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้างองค์ความรู้ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง - การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานจริง และตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด - การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและความก้าวหน้าของศาสตร์ - การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ - การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา
	๕.๓ การประเมินผู้เรียน	- การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิต

องค์ประกอบใน การประกันคุณภาพ หลักสูตร	ตัวบ่งชี้	ประเด็นพิจารณา
		- การทบทวน ตรวจสอบ กำกับกับการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) - การรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด
	๕.๔ ผลการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ๒๕๕๘)	ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ
	๕.๕ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ	ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ
๖. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/วิทยาเขต/วิทยาลัยสงฆ์/สถาบัน โดยการมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ - จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

๓.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเกณฑ์ต่างๆที่เกี่ยวข้อง มี ๑ ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงาน ไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่ง ถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ ถือว่า เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตรในองค์ประกอบที่ ๒-๖ โดยใช้สูตรการคำนวณ ดังนี้

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ ๑๔ ตัวบ่งชี้}}{๑๔}$$

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐

หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐.๐๑ – ๕.๐๐

หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตาม
คะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน ๐.๐๑ – ๒.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ น้อย

คะแนน ๒.๐๑ – ๓.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ปานกลาง

คะแนน ๓.๐๑ – ๔.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ดี

คะแนน ๔.๐๑ – ๕.๐๐ หมายถึง ระดับคุณภาพ ดีมาก

๓.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

คณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา มีหน้าที่หลักสำคัญประการหนึ่งคือส่งเสริมสนับสนุนติดตามตรวจสอบการจัดการศึกษา และการประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา ของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดของกระทรวง และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน โดยคำนึงถึงประเภทและกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการอุดมศึกษา ตลอดจนความเป็นอิสระและความเป็นเลิศของสถาบันอุดมศึกษา ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งด้วย โดยได้จัดทำเกณฑ์มาตรฐานการอุดมศึกษาต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมสนับสนุนการพัฒนาการอุดมศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาของรัฐในสังกัดของกระทรวงอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับคุณภาพการศึกษาของประเทศ

ในการควบคุมกำกับมาตรฐาน จะพิจารณาจากการบริหารจัดการหลักสูตรทุกหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ได้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ.๒๕๖๕ ตลอดระยะเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตร โดยหลักสูตรระดับปริญญาตรีจะพิจารณาตามเกณฑ์ ๕ ประเด็น และหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาจะพิจารณาตามเกณฑ์ ๑๐ ประเด็น

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.) (เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรฯ พ.ศ. ๒๕๖๕)

ระดับปริญญาตรี

เกณฑ์การประเมิน	ปริญญาตรี	
	วิชาการ	วิชาชีพ/ปฏิบัติการ
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ■ มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน ■ เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ ■ มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร ■ <u>และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น</u>	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ คุณสมบัติระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง	■ คุณสมบัติระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง ■ อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร จำนวน ๒ ใน ๕ คน ต้องมีประสบการณ์ ในด้านการปฏิบัติการ

๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร หลักสูตร	▪ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน และมีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง
๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ▪ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่าในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันในรายวิชาที่เปิดสอน หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ▪ หากเป็นอาจารย์ผู้สอนก่อนเกณฑ์นี้ประกาศใช้ อนุโลมคุณวุฒิระดับปริญญาตรีให้ทำหน้าที่อาจารย์ผู้สอนในสถาบันเดิมต่อไปได้ <u>อาจารย์พิเศษ</u> ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิตตลอดระยะเวลาในการจัดการเรียนการสอนในรายวิชานั้นๆ
๕. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบ ระยะเวลาที่กำหนด	ต้องไม่เกิน ๕ ปี

ระดับปริญญาโท และเอก

เกณฑ์การประเมิน	บัณฑิตศึกษา	
	ปริญญาโท	ปริญญาเอก
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ■ มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ■ เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ <u>ยกเว้นหลักสูตรปริญญาโท และปริญญาเอกที่เป็นสาขาวิชาเดียวกัน</u> ■ มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร ■ <u>และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น</u>	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ คุณสมบัติระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณสมบัติระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ

๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร	■ คุณสมบัติปริญญาโทหรือเทียบเท่า ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณสมบัติปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยมีผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ
๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ■ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ■ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ■ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ■ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ■ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ■ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>

	สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต	สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบกระบวนการเรียนการสอนและพัฒนานิสิต
๕. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	- เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร - มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือ ปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	- เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร - มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือ ปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ
๖. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี)	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ/ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> - คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	<u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ/ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> - คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือขั้นต่ำปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน - มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ

	<u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า ๕ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>	<u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ไม่น้อยกว่า ๑๐ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงมาก เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>
๗. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์	■ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย อาจารย์ประจำหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก โดยอาจมีอาจารย์ประจำหรือนักวิจัยประจำร่วม ไม่น้อยกว่า ๓ คน ประธานผู้สอบวิทยานิพนธ์ต้องไม่เป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักหรือที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ ประกอบด้วย อาจารย์ประจำหลักสูตรและผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอกไม่น้อยกว่า ๕ คน ทั้งนี้ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกต้องไม่น้อยกว่า ๒ คน ประธานผู้สอบวิทยานิพนธ์ต้องเป็นผู้ทรงคุณวุฒิจากภายนอก <u>อาจารย์ประจำหลักสูตร/อาจารย์ประจำ/นักวิจัยประจำ</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าและดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยต้องเป็นผลงานวิจัยทั้ง ๓ รายการ

	<u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ไม่น้อยกว่า ๕ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>	<u>ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก</u> ■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า ■ มีผลงานทางวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่มีชื่ออยู่ในฐานข้อมูลที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ ไม่น้อยกว่า ๑๐ เรื่อง ■ หากไม่มีคุณวุฒิหรือผลงานทางวิชาการตามที่กำหนด จะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูงมาก เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์ <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u>
หมายเหตุ : การเผยแพร่ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำ อาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก/ร่วม ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มี Peer Review อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ		
๘. การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา	<u>แผน ๑</u> ■ ต้องได้รับการตีพิมพ์หรือน้อยได้รับการเผยแพร่ในรูปแบบบทความหรือนวัตกรรมหรือสิ่งประดิษฐ์หรือผลงานทางวิชาการอื่นที่สามารถสืบค้นได้ตามที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด <u>แผน ๒</u>	■ <u>แผน ๑</u> ■ ต้องได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หรือน้อยได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติตามประกาศของ กมอ. อย่างน้อย ๒ เรื่อง หรือ

	■ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่สภามหาวิทยาลัยกำหนด	■ ต้องได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่หรืออย่างน้อยได้รับการยอมรับให้ตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติตามประกาศของ กมอ. อย่างน้อย ๑ เรื่อง และเป็นผลงานนวัตกรรม ผลงานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ในเชิงพาณิชย์ เชิงสังคม และเศรษฐกิจ อย่างน้อย ๑ เรื่อง หรือได้รับสิทธิบัตรอย่างน้อย ๑ สิทธิบัตร <u>กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ วิทยานิพนธ์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ■ แผน ๑ สำหรับนักศึกษาในกลุ่มสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ อาจเผยแพร่ในวารสารระดับชาติที่มีคุณภาพตามที่ กมอ. กำหนด
๙. ภาระงานอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระใน ระดับบัณฑิตศึกษา	<u>วิทยานิพนธ์</u> ■ อาจารย์คณาจารย์ปริญาเอก ๑ คนต่อนักศึกษา ๕ คน ต่อภาคการศึกษา <u>การค้นคว้าอิสระ</u>	

	▪ อาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอก ๑ คนต่อนักศึกษา ๑๕ คน ต่อภาคการศึกษา ▪ หากเป็นที่ปรึกษาทั้ง ๒ ประเภทให้เทียบสัดส่วนนักศึกษาที่ทำวิทยานิพนธ์ ๑ คนเทียบเท่ากับนักศึกษาที่ค้นคว้าอิสระ ๓ คน ต่อภาคการศึกษา ▪ หากอาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอกและมีตำแหน่งทางวิชาการ หรือปริญญาโทและมีตำแหน่งทางวิชาการระดับรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ๑ คนต่อนักศึกษา ๑๐ คน ต่อภาคการศึกษา ▪ หากอาจารย์คุณวุฒิปริญญาเอกและมีตำแหน่งทางวิชาการ ระดับศาสตราจารย์หรือเทียบเท่า สามารถดูแลนักศึกษาเกินกว่าจำนวนที่กำหนดได้ โดยเสนอต่อสภามหาวิทยาลัยพิจารณา ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๑๕ คนต่อภาคการศึกษา
๑๐. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาที่กำหนด	▪ ต้องไม่เกิน ๕ ปี

ระดับ ป.บัณฑิต และ ป.บัณฑิตชั้นสูง

เกณฑ์การประเมิน	บัณฑิตศึกษา	
	ประกาศนียบัตรบัณฑิต	ประกาศนียบัตรบัณฑิตชั้นสูง
๑. จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ ต้องเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร ■ มีจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ■ เป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ ■ มีหน้าที่ในการบริหาร พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่ วางแผน ควบคุมคุณภาพ ติดตามประเมินผล และพัฒนาหลักสูตร และปฏิบัติหน้าที่ตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	
๒. คุณสมบัติอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร	■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย
๓. คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร	■ คุณวุฒิปริญญาโทหรือเทียบเท่า ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน ■ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปี ย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย	■ คุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ■ มีคุณวุฒิที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาของหลักสูตรที่เปิดสอน

		▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๓ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง โดยอย่างน้อย ๑ รายการต้องเป็นผลงานวิจัย
๔. คุณสมบัติอาจารย์ผู้สอน	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ▪ คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ▪ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์ เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบ กระบวนการเรียนการสอนและพัฒนาหลักสูตร	<u>อาจารย์ประจำหรืออาจารย์พิเศษ</u> <u>อาจารย์ประจำ</u> ▪ คุณวุฒิระดับปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือปริญญาโทหรือเทียบเท่าที่มีตำแหน่งรองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หรือสาขาวิชาของรายวิชาที่สอน ▪ ต้องมีประสบการณ์ด้านการสอน ▪ มีผลงานทางวิชาการอย่างน้อย ๑ รายการในรอบ ๕ ปีย้อนหลัง <u>อาจารย์พิเศษ</u> ▪ คุณสมบัติเหมือนอาจารย์ประจำที่เป็นผู้สอน ▪ หากไม่มีคุณวุฒิดังกล่าวข้างต้นต้องมีความรู้และประสบการณ์ เป็นที่ยอมรับซึ่งตรงหรือสัมพันธ์กับรายวิชาที่สอน <u>โดยผ่านความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย</u> ▪ สามารถสอนได้เต็มเวลา โดยมีอาจารย์ประจำร่วมรับผิดชอบ กระบวนการเรียนการสอนและพัฒนาหลักสูตร

๕. การปรับปรุงหลักสูตรตามรอบ ระยะเวลาที่กำหนด	ต้องไม่เกิน ๕ ปี
--	--

ประเด็นการกำกับมาตรฐานตามเกณฑ์มาตรฐานฯ พ.ศ. ๒๕๖๕

เกณฑ์การประเมิน	ปริญญาดรี	ป.บัณฑิต	ปริญญาโท	ป.บัณฑิตชั้นสูง	ปริญญาเอก
รวม	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๑๐ ข้อ	เกณฑ์ ๕ ข้อ	เกณฑ์ ๑๐ ข้อ

เกณฑ์การประเมินดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ.๒๕๖๕

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ กำหนดไว้เป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” หากไม่ผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ถือว่าหลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน (คะแนนเป็น ศูนย์)

หลักฐานเอกสารที่ต้องการนอกเหนือจากเอกสารประกอบแต่ละรายตัวบ่งชี้

- เอกสารมติสภามหาวิทยาลัย ที่ให้ความเห็นชอบในประเด็นที่ต้องผ่านสภามหาวิทยาลัย
- รายงานการประชุมสภามหาวิทยาลัยในประเด็นที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ ด้านการจัดการเรียนการสอน เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้ผู้เรียนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่เป็นไปตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา บัณฑิตระดับอุดมศึกษา จะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีทักษะ มีจริยธรรม และลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกันตามระดับมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา สอดคล้องกับเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย และกลุ่มของสถาบันอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัย คือ กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา

สำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม (สป.อว.) ในฐานะที่เป็นหน่วยงานในการกำกับและส่งเสริมการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ได้จัดทำมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิต เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริม กำกับ ดูแล ตรวจสอบ ติดตามและประเมินผลและการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา เพื่อประโยชน์ในการสร้างความมั่นใจคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา มหาวิทยาลัยกำหนดให้มีการประกันคุณภาพผลลัพธ์การเรียนรู้จริงของทุกหลักสูตรการศึกษา ในแต่ละระดับ และติดตามประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ดังกล่าวที่สามารถติดตามตรวจสอบได้ตามหลักธรรมาภิบาล และนำไปใช้ปรับปรุงกระบวนการบริหารจัดการหลักสูตร และกระบวนการเรียนรู้ให้ได้ผลลัพธ์การเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิแต่ละระดับ

คุณภาพบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนไปที่คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ โดยพิจารณาจากผลลัพธ์การเรียนรู้ การมีงานทำ และคุณภาพผลงานวิจัยของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษานั้นๆ คุณภาพบัณฑิตจะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

- (ปริญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี
- (ปริญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- (ปริญาเอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

๒.๓ บัณฑิตปริญาตรีมีคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด

- ร้อยละของบัณฑิตปริญาตรีที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ (ซึ่งเป็นไปตามนโยบายที่มหาวิทยาลัยกำหนด)
- ร้อยละของบัณฑิตปริญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ
- ร้อยละของบัณฑิตปริญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑

คุณภาพบัณฑิตตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ.๒๕๖๕

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา หมายถึง ข้อกำหนดเกี่ยวกับผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนที่เกิดขึ้นจากการศึกษา ตามมาตรฐานหลักสูตรการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่เกิดขึ้นตามระดับการศึกษาแต่ละระดับ หลักสูตรต้องบริหารจัดการหลักสูตรและออกแบบกระบวนการเรียนรู้ เพื่อให้เกิดผลสัมฤทธิ์ในผลลัพธ์การเรียนรู้ คือ ผลที่เกิดขึ้นแก่ผู้เรียนผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ได้จากการศึกษา ฝึกอบรม ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจากการฝึกปฏิบัติหรือการเรียนรู้จริงในทำงานระหว่างศึกษา ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล โดยต้องแสดงถึงพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ดังกล่าว ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพบัณฑิตในมุมมองของผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลักสูตรเคยไปสำรวจความต้องการจากกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียแล้วนำมากำหนดเป็นวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบัณฑิต (คะแนนเต็ม ๕)

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประเมินทั้งหมด}}$$

ข้อมูลประกอบ

- จำนวนบัณฑิตที่รับการประเมินจากผู้ใช้บัณฑิตจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา
- แบบประเมินคุณภาพบัณฑิตให้ประเมินให้ครอบคลุมทั้ง ๔ มิติ ได้แก่ ด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านจริยธรรม และด้านลักษณะบุคคล ของแต่ละหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาตรี) ร้อยละของของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาในสาขาวิชานั้นๆ ที่ได้ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์ ได้งานทำหรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำภายในระยะเวลา ๑ ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษาเมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น

การนับบัณฑิตบรรพชิตที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์ นับจากผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นพระสังฆาธิการ ครูสอนพระปริยัติธรรม พระสอนศีลธรรมในโรงเรียนหรืองานลักษณะอื่นที่เทียบเคียงกันได้

การนับการมีงานหรือประกอบอาชีพอิสระของบัณฑิตคฤหัสถ์ นับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถสร้างรายได้เข้ามาเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ การคำนวณร้อยละของผู้มีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาให้คำนวณเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. จำนวนร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

การคำนวณค่าร้อยละนี้

- บัณฑิตบรรพชิต ไม่นำบัณฑิตบรรพชิตที่ศึกษาต่อมานับรวม
- บัณฑิตคฤหัสถ์ ไม่นำบัณฑิตคฤหัสถ์ที่ศึกษาต่อ เกณฑ์ทหาร อุปสมบท และบัณฑิตที่มีงานทำแล้วแต่ไม่ได้เปลี่ยนงาน มานับรวม

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =
$$\frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตบรรพชิตปริญญาตรีที่ปฏิบัติหน้าที่สนองงานคณะสงฆ์และบัณฑิตคฤหัสถ์ปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี}}{๑๐๐} \times ๕$$

หมายเหตุ : จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาโท) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาโทจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาคำตอบที่มีความน่าเชื่อถือ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่แล้ว

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{๔๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๑๐	-บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
๐.๒๐	-บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	-บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
	- ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	-บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปแบบของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มี Peer Review อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีข้อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวเองชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวเองชี้ผลงาน ทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ

๖. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวเองชี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาดอก) ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก ที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาเอกเป็นการศึกษาในระดับสูงจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาประเด็นความรู้ใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นประโยชน์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้ี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่แล้ว

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา เป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{๘๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ(Peer Reviewer) อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีข้อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวเองขั้นแล้ว สามารถนำไปนับในตัวเองชั้นผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานของนิสิตและผู้สำเร็จการศึกษาให้นำผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในการประเมินนั้นๆ

๖. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวเองขั้นนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ บัณฑิตปริญญาตรีมีคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หลักสูตรดำเนินการพัฒนาและประเมินบัณฑิตปริญญาตรี ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะเป็นบัณฑิตที่พึงประสงค์ และนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษ ทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน ตัวบ่งชี้นี้มีวัตถุประสงค์ที่จะประเมินบัณฑิตปริญญาตรีเพื่อพัฒนาให้มีคุณสมบัติให้เป็นผู้เรียนรู้ พัฒนานวัตกรรม และงานสร้างสรรค์ตลอดจนเป็นพลเมืองที่เข้มแข็งของประเทศ

การประเมินบัณฑิตปริญญาตรีในตัวบ่งชี้นี้ให้ประเมินนิสิตที่ศึกษาภาคการศึกษาสุดท้าย ปีการศึกษาสุดท้ายของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตที่มีคุณลักษณะบัณฑิตปริญญาตรีที่พึงประสงค์ (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๒.๓.๑ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม ตามสูตร

$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่มีค่าเฉลี่ยคะแนนคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมเท่ากับหรือมากกว่า ๔.๐๐ จากคะแนนเต็ม ๕.๐๐}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times ๑๐๐$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม}}{100} \times 5$$

๒.๓.๒ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ}}{100} \times 5$$

๒.๓.๓ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ}}{\text{จำนวนนิสิตภาคการศึกษาสุดท้ายในปีการศึกษาสุดท้ายทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ} \times ๑๐๐}{๕}$$

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลขและเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

ความสำเร็จของการจัดการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง คือ นิสิต ระบบประกันคุณภาพนิสิตต้องให้ความสำคัญกับการรับหรือคัดเลือกนิสิตเข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งต้องเป็นระบบที่สามารถคัดเลือกนิสิตที่มีคุณสมบัติและความพร้อมในการเรียนในหลักสูตรจนสำเร็จการศึกษา และการส่งเสริมพัฒนานิสิตให้มีความพร้อมทางการเรียน และมีกิจกรรมการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ นิสิตมีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ และสำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษามีทักษะการวิจัยที่สามารถสร้างองค์ความรู้ได้

ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ประกอบด้วย ๔ กลุ่มหลัก ได้แก่ (๑) กลุ่มวิชาหลัก (Core Subjects) (๒) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) (๓) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (Learning and Innovation Skills) และ (๔) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี (Information, Media, and Technology Skills)

ทักษะสำคัญที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก คือ

๑) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ได้แก่ (๑) การคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา (Critical Thinking and Problem Solving) (๒) นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ (Creativity and Innovation) (๓) การสื่อสารและความร่วมมือกัน (Communication and Collaboration)

๒) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (Information, Media and Technology Skills) ประกอบด้วย การรู้สารสนเทศ (Information Literacy) การรู้สื่อ (Media Literacy) และ การรู้ ICT (ICT Literacy)

๓) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (Life and Career Skills) ประกอบด้วยความสามารถในการปรับตัวและยืดหยุ่น (Flexibility and Adaptability) ความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (initiative and Self-Direction) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและข้ามวัฒนธรรม (Social and Cross-cultural Interaction) ความรับผิดชอบและความสามารถผลิตผลงาน (Accountability and Productivity) ความเป็นผู้นำและรับผิดชอบต่อสังคม (Leadership and Social Responsibility)

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบด้านนิสิต เริ่มดำเนินการตั้งแต่การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา ระบบการรับนิสิต การส่งเสริมและพัฒนานิสิต และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนิสิตภายใต้กระบวนการดำเนินการดังกล่าว ให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การรับนิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ ผลที่เกิดกับนิสิต

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การรับนิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คุณสมบัติของนิสิตที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรเป็นปัจจัยพื้นฐานของความสำเร็จ แต่ละหลักสูตรจะมีแนวคิดปรัชญาในการออกแบบหลักสูตร ซึ่งจำเป็นต้องมีการกำหนดคุณสมบัติของผู้เข้าศึกษาเพื่อให้สามารถเรียนรู้จนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา เกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาต้องมีความโปร่งใส ชัดเจน มีเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือก ข้อมูล หรือวิธีการคัดเลือกผู้เข้าศึกษาที่มีความพร้อมทางสติปัญญา อารมณ์ สุขภาพกายและสุขภาพจิต ความมุ่งมั่นที่จะเรียน และมีเวลาเรียนเพียงพอเพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาจนบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมในประเด็นต่อไปนี้

- การกำหนดคุณสมบัติผู้เข้าศึกษา
- กระบวนการรับนิสิต
- การเตรียมพร้อมก่อนเข้าศึกษา การปรับพื้นฐานความรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เข้ารับการศึกษ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าจะอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้ได้นิสิตที่มีความพร้อมที่จะเรียนในหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

การส่งเสริมและพัฒนานิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ในช่วงปีแรกของการศึกษา ต้องมีกลไกในการพัฒนาความรู้พื้นฐานหรือการเตรียมความพร้อมทางการเรียนแก่นิสิตเพื่อให้มีความสามารถในการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีความสุข อัตราการลาออกกลางคันน้อย ในระหว่างการศึกษา มีการจัดกิจกรรมการพัฒนาความรู้ความสามารถในรูปแบบต่างๆ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีกิจกรรมเสริมสร้างความเป็นพลเมืองดีที่มีจิตสำนึกสาธารณะ มีการวางระบบการดูแลให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (ระดับปริญญาตรี โท เอก) ระบบการป้องกันหรือการบริหารจัดการความเสี่ยงของนิสิต เพื่อให้สามารถบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตรตามที่กำหนด รวมทั้งการส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิชาการของนิสิต การสร้างโอกาสการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพ นิสิตและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ให้ได้มาตรฐานสากล

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงาน อย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นิสิตปริญญาตรี
- พัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ของแต่ละช่วงปี
- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์แก่นักบัณฑิตศึกษา
- การพัฒนาศักยภาพนิสิตและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาใน ภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้ได้นิสิตเรียนอย่างมีความสุขและมีทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มี - แนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - ไม่มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม

				จากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน
--	--	--	--	---	--

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓

ผลที่เกิดกับนิสิต

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการประกันคุณภาพควรทำให้นิสิตมีความพร้อมทางการเรียน มีอัตราการคงอยู่ของนิสิตในหลักสูตรสูง มีพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่มีแนวโน้มว่าจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนดเมื่อสำเร็จการศึกษา อัตราการสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสูง นิสิตมีความพึงพอใจต่อหลักสูตร และผลการจัดการข้อร้องเรียนของนิสิต

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่
- พัฒนาการผลลัพธ์การเรียนรู้ของนิสิตในของแต่ละช่วงปี
- การสำเร็จการศึกษา
- ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง - มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นเทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นใน

			ที่ดีขึ้นในบางเรื่อง	ที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง	สถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่ได้เด่นอย่างแท้จริง
--	--	--	----------------------	----------------------	---

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

อาจารย์เป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญของการจัดการเรียนการสอน ผู้เกี่ยวข้องต้องมีการออกแบบระบบประกันการบริหารและพัฒนาอาจารย์ เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณภาพเหมาะสม มีคุณสมบัติสอดคล้องกับสภาพบริบทปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบันและของหลักสูตร และมีการส่งเสริมให้อาจารย์มีความรักในองค์กรและการปฏิบัติงานตามวิชาชีพ ผู้บริหารต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว และกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแล และการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ การวางระบบประกันคุณภาพอาจารย์ เป็นการดำเนินงานเพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา (กมอ.) และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นด้วยการวางแผนและการลงทุนงบประมาณและทรัพยากรเพื่อให้อัตรากำลังอาจารย์มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนิสิตที่รับเข้าในหลักสูตร มีจำนวนอาจารย์ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาของหลักสูตร และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอน อันสะท้อนจากคุณวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบด้านอาจารย์ เริ่มดำเนินการตั้งแต่การบริหารและพัฒนาอาจารย์ คุณภาพอาจารย์และผลลัพธ์ที่เกิดกับอาจารย์ ให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ คุณภาพอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑

การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริหารและพัฒนาอาจารย์ เริ่มต้นตั้งแต่ระบบการรับอาจารย์ใหม่ ต้องกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติอาจารย์ที่สอดคล้องกับสภาพบริบท ปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบันและของหลักสูตร มีกลไกการคัดเลือกอาจารย์ที่เหมาะสม โปร่งใส นอกจากนี้ต้องมีระบบการบริหารอาจารย์ โดยการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ มีการวางแผนและการลงทุนงบประมาณ และทรัพยากรและกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแล และการพัฒนาคุณภาพอาจารย์

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการรับและแต่งตั้งอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร
- ระบบการบริหารอาจารย์
- ระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ ให้มีความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้หลักสูตรมีอาจารย์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ทั้งในด้านวุฒิการศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการ เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง มีความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด และมีการส่งเสริมให้มีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของอาจารย์เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีการปรับปรุง/พัฒนา

		พัฒนา กระบวนการ	พัฒนา กระบวนการ จากผลการ ประเมิน	- มีผลจากการ ปรับปรุงเห็นชัด เป็นรูปธรรม	- มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิง ประจักษ์ยืนยัน และ กรรมการผู้ตรวจ ประเมินสามารถให้ เหตุผลอธิบายการ เป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ ชัดเจน
--	--	--------------------	---	--	---

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ คุณภาพอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ต้องทำให้อาจารย์ในหลักสูตรมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยทำให้
อาจารย์มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาที่เปิดให้บริการ และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิต
อันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

ประเด็นในการพิจารณาตัวบ่งชี้นี้จะประกอบด้วย

- ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร
- จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล
TCI และ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

๔.๒.๑ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความ
กลุ่มลึกทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทาง
วิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาเอกที่
ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตรนั้นๆ

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐
ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐
ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

หมายเหตุ

คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาซึ่งมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่าทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการมาตรฐานการอุดมศึกษา

๔.๒.๒ ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และ ศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และ ศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และ ศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

๔.๒.๓ ผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่า สมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตรหรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กร

ระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ดำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว รวมทั้งผลงานนวัตกรรมและผลงานสร้างสรรค์ต่างๆ โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

- คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

- แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
	- ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติ ตามประกาศ ก.พ.อ. - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

กำหนดระดับคุณภาพผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	ผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

หมายเหตุ :

๑. การเผยแพร่ผลงานวิชาการ ที่เผยแพร่ ตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๖๔ หากเป็นงานวิจัยที่นำเสนอในรูปของบทความวิชาการต่างๆ ในวารสารทางวิชาการ ต้องเป็นวารสารทางวิชาการที่มีผู้ทรงคุณวุฒิประเมินบทความ(Peer Review) อย่างน้อย ๓ คน และเป็นวารสารที่เผยแพร่ติดต่อกันไม่น้อยกว่า ๓ ปี หากนำเสนอในการประชุมวิชาการระดับชาติที่มีรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ การประชุมวิชาการระดับชาตินั้น ต้องจัดร่วมกับสมาคมวิชาการ/วิชาชีพที่เป็นที่ยอมรับ

๒. การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

๓. กรณีผลงานนวัตกรรมหรือผลงานสร้างสรรค์ ต้องได้รับการประเมินจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกในสาขาเดียวกันหรือเกี่ยวข้องอย่างน้อย ๓ คน ที่เป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์สูงเป็นที่ยอมรับ โดยได้รับความเห็นชอบจากสภามหาวิทยาลัย

๔. ผลงานวิจัยที่มีชื่อนิสิตและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์

๕. ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ

๔.๒.๔ จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร

หลักสูตรในระดับปริญญาเอกถือได้ว่าเป็นหลักสูตรสูงสุดของสถาบันการศึกษา เป็นหลักสูตรที่สำคัญและเน้นการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้น อาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อหลักสูตรนั้นๆ

บทความวิจัยและบทความทางวิชาการหรือ Review Article ของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิง ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกมีความสามารถในการทำวิจัย มีผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus และบทความที่ตีพิมพ์ได้รับการอ้างอิง แสดงให้เห็นว่ามีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นฐานในการพัฒนางานวิจัยใหม่ๆ ให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น จำนวนบทความของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ได้รับการอ้างอิงมาก ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรเป็นผู้ที่มีผลงานและได้รับการยอมรับในวงวิชาการนั้นๆ

การคำนวณตัวบ่งชี้นี้ ให้เปรียบเทียบจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง ตั้งแต่หนึ่งครั้งขึ้นไป รวมทั้งการอ้างอิงตนเอง ที่เป็นผลงานของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ต่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรปริญญาเอกนั้น โดยนำเสนอในรูปสัดส่วน ทั้งนี้ พิจารณาผลการดำเนินงาน ๕ ปีย้อนหลังตามปีปฏิทิน ซึ่งนับรวมปีที่ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๒.๕ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๓.๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๐.๒๕ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

$$๑. \text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่ออาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร} = \frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}$$

๒. แปลงค่าที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร}}{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรที่ให้คะแนนเต็มเท่ากับ ๕}} \times ๕$$

ตัวอย่างการหาจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลัก

ถ้าอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรระดับปริญญาเอกของหลักสูตรหนึ่งในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจำนวน ๕ คน โดยอาจารย์ทั้ง ๕ คนมีผลงานตีพิมพ์บทความวิจัยหรือ Review Article ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓-๒๕๕๗ (ค.ศ. ๒๐๑๐-๒๐๑๔) ซึ่งดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของหลักสูตรใน พ.ศ. ๒๕๕๗ (ประเมินในปี ค.ศ. ๒๐๑๔) เป็นดังนี้

- จำนวนบทความที่ตีพิมพ์ของอาจารย์ ทั้ง ๕ คนในฐานข้อมูล Scopus ระหว่าง ค.ศ. ๒๐๑๐-๒๐๑๔ เท่ากับ ๑๕ บทความ และจำนวนบทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูลของ TCI เท่ากับ ๕ บทความ
- ในจำนวนนี้มีบทความ ๘ บทความในฐานข้อมูล Scopus ที่มีการอ้างอิง อย่างน้อย ๑ ครั้ง และมีบทความ ๒ บทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล TCI ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง

ดังนั้น จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร =

$$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง}}{\text{จำนวนอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรทั้งหมด}} = \frac{๘ + ๒}{๕} = \frac{๑๐}{๕} = ๒.๐$$

$$\text{นำมาคำนวณคะแนน} = \frac{๒.๐}{๒.๕} \times ๕ = ๔.๐ \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓

ผลที่เกิดกับอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการประกันคุณภาพ ต้องนำไปสู่การมีอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มีความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด มีอัตราอาจารย์ที่เหมาะสมกับจำนวนนิสิตที่รับเข้าในหลักสูตร อัตราคงอยู่ของอาจารย์สูง และอาจารย์มีความพึงพอใจต่อการบริหารหลักสูตร

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- ความเข้าใจในการออกแบบหลักสูตร การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ การจัดการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียนให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนด
- การคงอยู่ของอาจารย์
- ความพึงพอใจของอาจารย์

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน	- มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง	- มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ - มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง - มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

แม้ทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยเปิดสอนต้องผ่านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษา ในหลักสูตรการศึกษา จากสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และมีการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาหรือทุก ๕ ปี ผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรซึ่งประกอบด้วย อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร มีภาระหน้าที่ในการบริหารและพัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนตั้งแต่การวางแผน การควบคุมคุณภาพ การติดตามประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร ในการบริหารจัดการนั้นมีภารกิจที่สำคัญ ๓ ด้าน คือ (๑) สารของรายวิชาในหลักสูตร (๒) การวางระบบผู้สอนและกระบวนการเรียนการสอน (๓) การประเมินผลผู้เรียน

ระบบประกันคุณภาพในการดำเนินการหลักสูตรจะประกอบด้วย เอกสารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลผู้เรียน เพื่อให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด ตัวบ่งชี้ในการประเมินในองค์ประกอบนี้ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ผลิตผู้เรียนที่ตอบสนองความต้องการของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย และตอบสนองพันธกิจการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยที่อยู่ในกลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา การกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร การออกแบบรายวิชาในหลักสูตรกับการเรียนการสอนและผลลัพธ์การเรียนรู้ และการกำหนดวิธีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ การกำหนดตัวชี้วัดหรือผลผลิตของการเรียนรู้ที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการศึกษาแต่ละชั้นปีจนสำเร็จการศึกษา การอธิบายวิธีวัดและประเมินรายวิชาหรือกิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ จริยธรรมและลักษณะบุคคลจากหลักฐานเชิงประจักษ์

รายวิชาที่มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมทั้งการวางระบบผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพัฒนานิสิตให้เต็มศักยภาพ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นนิสิตเป็นสำคัญ และส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบนี้พิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ สารของรายวิชาในหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ การประเมินผลผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

สาระของรายวิชาในหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

แม้ทุกหลักสูตรที่มหาวิทยาลัยเปิดสอนต้องผ่านการตรวจสอบและรับรองมาตรฐานการอุดมศึกษาในหลักสูตรการศึกษา จากสำนักงานปลัดกระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม และมีการปรับปรุงหลักสูตรตามรอบระยะเวลาหรือทุก ๕ ปี แต่อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่การวางแผน การควบคุมคุณภาพ การติดตามประเมินผล และการพัฒนาหลักสูตร โดยอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องวางแผนพัฒนาหลักสูตรโดยการวิเคราะห์และกำหนดผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ได้มาจากการความต้องการและความคาดหวังของผู้เรียนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย นโยบายและยุทธศาสตร์การพัฒนากำลังคนของประเทศ พันธกิจหลักและยุทธศาสตร์ของสถาบัน ที่สอดคล้องกับการจัดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ความเสี่ยงและผลกระทบจากภายนอก อาทิ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี นโยบาย และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ ในบริบทโลก

การออกแบบกระบวนการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลผู้เรียนเพื่อให้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด การกำหนดวิธีการประเมินผลลัพธ์การเรียนรู้ การกำหนดตัวชี้วัดหรือผลผลิตของการเรียนรู้ที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้เมื่อสิ้นสุดการศึกษาแต่ละชั้นปีจนสำเร็จการศึกษา การอธิบายวิธีวัดและประเมินรายวิชาหรือกิจกรรมเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ จริยธรรมและลักษณะบุคคลจากหลักฐานเชิงประจักษ์ เพื่อให้มั่นใจว่าผู้สำเร็จการศึกษามีผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่กำหนดในหลักสูตรครบทุกประการ

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การออกแบบหลักสูตร
- การกำหนดวัตถุประสงค์และผลลัพธ์การเรียนรู้ของหลักสูตร
- การกำหนดกระบวนการจัดการเรียนรู้ และการวัดและประเมินผลที่ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและความต้องการของประเทศ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก	- มีระบบ มี กลไก	- มีระบบ มีกลไก	- มีระบบ มีกลไก	- มีระบบ มีกลไก	- มีระบบ มีกลไก

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หลักสูตรต้องแสดงความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชากับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด และวางระบบผู้สอนในแต่ละรายวิชาโดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอนและเป็นความรู้ที่ทันสมัยของอาจารย์ที่มอบหมายให้สอนในวิชานั้นๆ เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้างองค์ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง

การจัดกระบวนการเรียนการสอนจะทำให้มั่นใจได้อย่างไรว่า ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานจริงได้ และตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ การกำหนดอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ที่เหมาะสมกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ และลักษณะของนิสิต ให้นิสิตได้รับโอกาสและการพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ต้องสามารถให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ ตั้งแต่กระบวนการพัฒนาหัวข้อจนถึงการทำวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ การสอบป้องกัน และการเผยแพร่ผลงานวิจัยจนสำเร็จการศึกษา

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- ความสัมพันธ์ระหว่างการออกแบบรายวิชากับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การกำหนดผู้สอน คำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน เพื่อให้บัณฑิตสามารถสร้างองค์ความรู้ ทักษะ คุณลักษณะวิชาการและวิชาชีพได้จริง
- การจัดกระบวนการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้กับโลกของการทำงานจริง และตอบสนองความต้องการและความคาดหวังของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย สอดคล้องกับผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด
- การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและความก้าวหน้าของศาสตร์
- การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์
- การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาใน ภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่ทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้มั่นใจได้ว่าผู้เรียนจะบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ตามที่หลักสูตรกำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้

					เหตุผลอธิบายการเป็น แนวปฏิบัติที่ดีได้ ชัดเจน
--	--	--	--	--	---

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓

การประเมินผลผู้เรียน

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การประเมินผลนิสิตมีจุดมุ่งหมาย ๓ ประการ คือ ๑) เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอนและนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต (assessment for learning) ๒) เพื่อให้นิสิตสามารถประเมินตนเองเป็นและนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (assessment as learning) และ ๓) เพื่อให้นิสิตแสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (assessment of learning) การประเมินส่วนใหญ่จะใช้เพื่อจุดมุ่งหมายประการหลัง คือ เน้นการได้ข้อมูลเกี่ยวกับผลลัพธ์การเรียนรู้และพัฒนาการของนิสิต ดังนั้น การจัดการเรียนการสอนจึงควรส่งเสริมให้มีการประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายสองประการแรกด้วย

ทั้งนี้ ความเหมาะสมของระบบประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดวิธีการประเมิน เครื่องมือการประเมิน เกณฑ์การประเมินที่มีคุณภาพ และวิธีการให้เกรดที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนดได้อย่างเหมาะสม มีการกำกับให้มีการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) มีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ให้ผลการประเมินที่สะท้อนผลลัพธ์การเรียนรู้ที่แท้จริงของนิสิต ให้สามารถปฏิบัติงานในโลกแห่งความเป็นจริง (real world) และมีวิธีการในการทบทวน ตรวจสอบ กำกับการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) และการรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด

สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบประเมินวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่มีคุณภาพด้วย

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิต ๑) เพื่อให้ได้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอน และนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต (Assessment for Learning) ๒) การประเมินที่ทำให้นิสิตสามารถประเมินตนเองเป็น และมีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (Assessment as Learning) และ ๓) การประเมินผลการเรียนรู้ของนิสิตที่แสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (Assessment of Learning)

- การทบทวน ตรวจสอบ กำกับการให้ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback)

- การรายงานผลการเรียนรู้ที่นำไปสู่การปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนทั้งของอาจารย์และนิสิตเพื่อให้มั่นใจว่านิสิตบรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรและรายวิชากำหนด

- การประเมินวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนสภาพจริงด้วยวิธีการหรือเครื่องมือประเมินที่เชื่อถือได้ ให้ข้อมูลที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม - มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินงานของหลักสูตร หมายถึง ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้การดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาที่ปรากฏในหลักสูตร (มคอ.๒) หมวดที่ ๗ ข้อ ๗ ที่หลักสูตรแต่ละหลักสูตรดำเนินงานได้ในแต่ละปีการศึกษา อาจารย์ประจำหลักสูตรจะเป็นผู้รายงานผลการดำเนินงานประจำปี ในแบบรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร (มคอ.๗)

เกณฑ์การประเมิน

- มีการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนน เท่ากับ ๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๘๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๓.๕๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๘๐.๐๑-๘๙.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๐๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๙๐.๐๐-๙๔.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๕๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๙๕.๐๐-๙๙.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๗๕
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๑๐๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๕

สูตรการคำนวณ

คำนวณหาค่าร้อยละผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้การดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาตามสูตร

จำนวนตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติที่ดำเนินการได้จริง

X ๑๐๐

จำนวนตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติที่ต้องดำเนินการในการศึกษานั้นๆ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕

ร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

หมายถึงจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักศาสนา และหน่วยกิตของรายวิชาที่นำหลักศาสนามาบูรณาการ

สูตรการคำนวณ

คำนวณหาค่าร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักศาสนา หรือนำหลักทางศาสนามาบูรณาการ

$$\frac{\text{จำนวนหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักศาสนา และการนำหลักศาสนามาบูรณาการ}}{\text{จำนวนหน่วยกิตรวมของหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๔๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	ผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๘๐

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการดำเนินการบริหารหลักสูตร จะต้องมียุทธศาสตร์สำคัญอีกประการหนึ่งคือ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ความพร้อมทางกายภาพ ความพร้อมด้านอุปกรณ์ ความพร้อมด้านเทคโนโลยี ความพร้อมด้านการให้บริการ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องทำวิจัย อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด มีแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่สามารถบริการให้ได้อย่างเพียงพอให้สอดคล้องกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและบริบทของสังคมดิจิทัลที่ทันสมัย มีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะผู้ที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษ และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาและพัฒนาให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สามารถส่งเสริมสนับสนุนให้นิสิตเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด โดยพิจารณาร่วมกับผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์

องค์ประกอบด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้จะพิจารณาได้จาก

ตัวบ่งชี้ ๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑

สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนมีหลายประการ ได้แก่ ความพร้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ที่พักของนิสิต ฯลฯ และความพร้อมของอุปกรณ์ เทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวก หรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ วารสาร ฐานข้อมูลเพื่อการสืบค้น แหล่งเรียนรู้ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ มีแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้ที่สามารถบริการให้ได้อย่างเพียงพอให้สอดคล้องกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและบริบทของสังคมดิจิทัลที่ทันสมัย มีอุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกแก่ผู้เรียนทุกกลุ่ม โดยเฉพาะผู้ที่ต้องได้รับการช่วยเหลือเป็นพิเศษ และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาและพัฒนาให้ทันสมัยอย่างต่อเนื่อง สิ่งสนับสนุนเหล่านี้ต้องมีปริมาณเพียงพอ และมีคุณภาพพร้อมใช้งาน โดยพิจารณาการดำเนินการปรับปรุงพัฒนาจากผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/วิทยาเขต/วิทยาลัยสงฆ์/สถาบัน โดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้
- จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินพัฒนาการของผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนิสิตและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนการจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน และส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้บรรลุผลลัพธ์การเรียนรู้ที่หลักสูตรกำหนด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
- ไม่มีระบบ - ไม่มีกลไก - ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง - ไม่มีข้อมูลหลักฐาน	- มีระบบ มีกลไก - ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา	- มีระบบ มีกลไก - มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินการ - มีการประเมินกระบวนการ - มีการปรับปรุง/พัฒนา - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม

		- ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ	กระบวนการจากผลการประเมิน	กระบวนการจากผลการประเมิน - มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเป็นรูปธรรม	- มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน
--	--	-----------------------------------	--------------------------	--	---

๓.๔ การสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร มีรายละเอียด ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ๖ องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

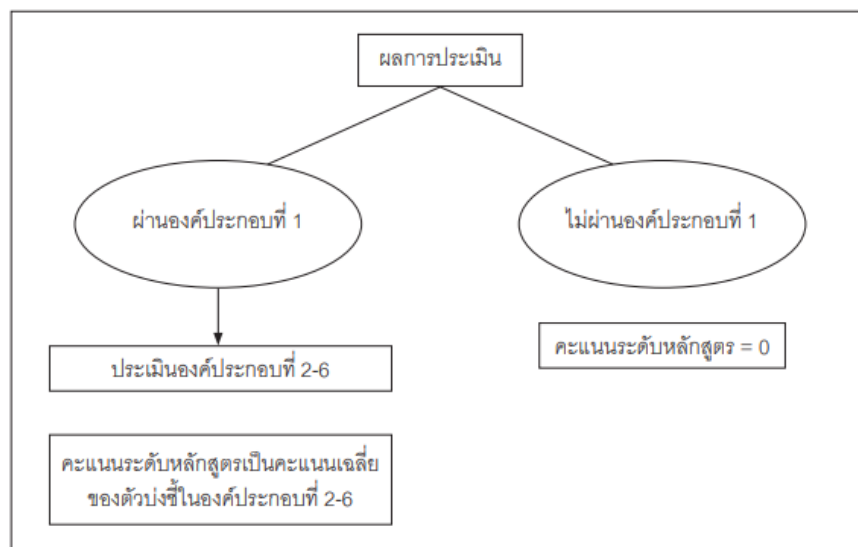
องค์ประกอบที่ ๓ นิสิต

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผลผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ และเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มี ๑ ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ถือว่าเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตร ในองค์ประกอบที่ ๒-๖ ดังแสดง ตามภาพต่อไปนี้

$$\text{คะแนนรวมเฉลี่ย} = \frac{\text{คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ ๑๔ ตัวบ่งชี้}}{๑๔}$$

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐ หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐.๐๑ - ๕.๐๐ หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตามคะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
0.01-2.00	น้อย
2.01-3.00	ปานกลาง
3.01-4.00	ดี
4.01-5.00	ดีมาก

แม้ว่าหลักสูตรไม่ผ่านองค์ประกอบที่ ๑ (การกำกับมาตรฐาน) ผู้รับผิดชอบหลักสูตร/คณะ/สถาบัน ต้องประเมินตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบที่ ๒ ถึงองค์ประกอบที่ ๖ ด้วย เพื่อให้ทราบระดับการพัฒนาของหลักสูตรตนเอง โดยการวิเคราะห์ในรายละเอียดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และรายองค์ประกอบ โดยไม่ต้องรายงานระดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพในองค์ประกอบที่ ๒ ถึง องค์ประกอบที่ ๖ เกี่ยวกับ จุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรต่อไป แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์	คะแนน	จำนวน	I	P	O	คะแนน	ผลการประเมิน
------	-------	-------	---	---	---	-------	--------------

ประกอบที่	ผ่าน	ตัวบ่งชี้				เฉลี่ย	๐.๐๑-๒.๐๐ ระดับคุณภาพน้อย ๒.๐๑-๓.๐๐ ระดับคุณภาพปานกลาง ๓.๐๑-๔.๐๐ ระดับคุณภาพดี ๔.๐๑-๕.๐๐ ระดับคุณภาพดีมาก
๑	ไม่ผ่านการประเมิน						หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน
๒	คะแนนเฉลี่ย ของทุกตัว บ่งชี้ใน องค์ประกอบ ที่ ๒-๖	๒			๒.๑, ๒.๒		
๓		๓	๓.๑,๓.๒, ๓.๓				
๔		๓	๔.๑,๔.๒, ๔.๓,๔.๔				
๕		๔	๕.๑	๕.๒,๕.๓, ๕.๔			
๖		๑		๖.๑			
รวม		๑๓	๗	๔	๒		
ผลการประเมิน							

หมายเหตุ: ในประเด็นตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ และ ๔.๓ เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการย่อย

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา องค์กรประกอบที่ ๒-องค์กรประกอบที่ ๖

จุดเด่น
๑.
๒.
จุดที่ควรพัฒนา
๑.
๒.
ข้อเสนอแนะเพื่อการพัฒนา
๑.
๒.

บทที่ ๔

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จำนวนรวม ๑๓ ตัวบ่งชี้

๔.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การจัดเรียนการสอน	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินของทุกหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยรับผิดชอบ
	๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนา หรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	จำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา หลักพระพุทธศาสนา หรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โท และเอก
	๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ ประจำ คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	ร้อยละของบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
	๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๘ ผลการประเมินบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและ	ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

องค์ประกอบในการ ประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	คุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิต ปริญญาตรี	สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยี สารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัย กำหนด
๒. การวิจัยและสร้าง นวัตกรรม	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและ พัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงาน สร้างสรรค์ทั้งภายในและภายนอกต่อ จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย
	๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อ พัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ร้อยละของงบประมาณ/ทรัพยากรวิจัย คณะ วิทยาเขต วิทยาลัยเพื่อพัฒนา ปัญญาและคุณธรรม
	๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ ประจำและนักวิจัย	ผลงานวิชาการทุกประเภทต่ออาจารย์ ประจำและนักวิจัย
	๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือ นวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและ คุณธรรม	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงาน งานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมสร้างองค์ ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและ คุณธรรมด้วยหลักศาสนาผสมกับหลัก วิชาการ
	๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือ นวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการ นำไปใช้ประโยชน์	ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้ หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มี การนำไปใช้ประโยชน์
๓. การบริการ วิชาการแก่สังคม	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่ เสริม สร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน	ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคมที่ คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยให้บริการ แก่ชุมชนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็ง อย่าง น้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา
	๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ ได้รับการอ้างอิง	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวน บุคลากรของคณะ วิทยาเขต หรือ วิทยาลัยที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับ

องค์ประกอบในการ ประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
		การอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อ พัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการ พัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน
๔. การทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบ สร้างสรรค์	ผลลัพธ์การสืบสาน รักษาและต่อยอด ศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบ สร้างสรรค์ ให้แก่วัดหรือชุมชน อย่างน้อย ๑ พื้นที่ โดยใช้กระบวนการศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ อย่างมีส่วนร่วม โดยวัด หรือชุมชน
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตาม ผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และ เอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและ วิทยาลัย	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๕.๒ ผลการดำเนินการตาม แผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	ร้อยละของตัวชี้วัดตามแผนพัฒนา หลักสูตรที่บรรลุค่าเป้าหมายตามที่ กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพ หลักสูตร
	๕.๓ ผลการดำเนินการตาม แผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยา เขตและวิทยาลัย	ร้อยละของตัวชี้วัดตามแผนพัฒนา หลักสูตรที่บรรลุค่าเป้าหมายตามที่ กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
	๕.๔ ระบบกำกับการประกันคุณภาพ หลักสูตร	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความ ร่วมมือในประเทศหรือต่าง ประเทศ	ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือใน ประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติ ที่ชัดเจน

องค์ประกอบในการ ประกันคุณภาพ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน	ระดับความเข้มแข็งของการทำงานของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยร่วมกันกับเครือข่ายระดับชาติและนานาชาติที่สถาบันมีความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา
	๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่เกิดจากความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนาสติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาในระดับชาติและนานาชาติ

๔.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินการไม่ครบที่จะได้ ๑ คะแนนให้ได้ ๐ คะแนน โดยมีความหมายของคะแนน ดังนี้

คะแนน ๐.๐๐ - ๑.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
คะแนน ๑.๕๑ - ๒.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุง
คะแนน ๒.๕๑ - ๓.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับพอใช้
คะแนน ๓.๕๑ - ๔.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดี
คะแนน ๔.๕๑ - ๕.๐๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดีมาก

๔.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดเรียนการสอน

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดการกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น พันธกิจนี้จึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอน ที่อาศัยหลักการร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ประกอบด้วย ๘ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ ของบัณฑิตปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร
จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยรับผิดชอบ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีปัญญาและคุณธรรมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดถือได้ว่าเป็นมิติตามพันธกิจที่สำคัญของมหาวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ดังนั้น หลักสูตร

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญา
หลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โทและเอกของ
คณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินสัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนา
หรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตร หาดด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินสัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือ
นำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ
และความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน ศึกษาวิจัยเพื่อ
การติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้น คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย จึงควรมี
อาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับ
พันธกิจ หรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็น
คะแนนระหว่าง ๐ - ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{๔๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. คุณวุฒิปริญญาเอก พิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในกรณีที่มิอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔

อาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งที่สะท้อนการปฏิบัติงานของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ เป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{๖๐} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมของบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ทุกภาคส่วนในสังคม

ทั้งนี้ ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมหมายถึง การที่อาจารย์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมีคุณวุฒิทางพระพุทธศาสนา ได้แก่ นักธรรมหรือธรรมศึกษาชั้นเอก เปรียญธรรมสาม ประโยคขึ้นไป หลักสูตรอภิธรรมบัณฑิตชั้นจุฬอภิธรรมิกะเอกขึ้นไป หลักสูตรประกาศนียบัตร ปริยญาตรี ปริยญาโทหรือเอกที่มีการบูรณาการองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาเข้ากับศาสตร์สมัยใหม่โดยที่หลักสูตรนั้น ต้องมีสัดส่วนหน่วยกิตรายวิชาในหลักสูตรที่ว่าด้วยหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาหรือการบูรณาการหลักคำ สอนพระพุทธศาสนาไม่น้อยกว่าร้อยละสี่สิบ ในด้านความเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาคุณธรรมต้องมีรายงาน ผลงานด้านการพัฒนาคุณธรรมพร้อมหลักฐานเชิงประจักษ์ใน ช่วง ๓ ปีย้อนหลังไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของอาจารย์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยที่มีคุณวุฒิทาง พระพุทธศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาพัฒนาคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหรือพัฒนาคุณธรรม
 _____ X ๑๐๐
 จำนวนอาจารย์ในคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยทั้งหมด

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นิสิตและศิษย์เก่าในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ กับนิสิตเพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและคุ้มค่าในระหว่างการใช้ชีวิตในคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ตั้งแต่ การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อม เพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกมหาวิทยาลัยที่จำเป็นแก่นิสิต และศิษย์เก่า โดยการให้บริการทั้งหมดต้องให้ความสำคัญกับการบริการที่มีคุณภาพและเกิดประโยชน์แก่ ผู้รับบริการอย่างแท้จริง

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการและการใช้ชีวิตแก่นิสิตในคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการ กิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและ นอกเวลาแก่นิสิต
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นิสิต
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จาก คะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลให้ผลการ ประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนิสิต
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพแก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนิสิตต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนิสิต หมายถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยคณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และโดยองค์กรนิสิต เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบด้วยมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ ๕ ประการ ได้แก่ (๑)คุณธรรม จริยธรรม (๒)ความรู้ (๓)ทักษะทางปัญญา (๔)ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (๕)ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่คณะ วิทยาเขต วิทยาลัย สถาบัน และสภา/องค์กรวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต และนำหลัก PDSA/PCDA(Plan, Do, Study/Check, Act) ไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการพัฒนาคุณภาพนิสิตอย่างยั่งยืน

มหาวิทยาลัยมุ่งเน้นผลิตบัณฑิตให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ๙ ประการ ประกอบด้วย (๑) มีปฏิภาน่าเลื่อมใส (๒) ใฝ่รู้ใฝ่คิด (๓) เป็นผู้นำด้านจิตใจและปัญญา (๔) มีความสามารถในการแก้ปัญหา (๕) มีศรัทธาอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนา (๖) รู้จักเสียสละเพื่อส่วนรวม (๗) รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม (๘) มีโลกทัศน์ที่กว้างไกล และ (๙) มีศักยภาพที่จะพัฒนาตนเองให้เพียบพร้อมด้วยคุณธรรมและจริยธรรมซึ่งสอดคล้องกับคุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิอุดมศึกษาแห่งชาติ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตในภาพรวมของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย โดยให้นิสิตมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม

๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต ให้ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมผลลัพธ์การเรียนรู้ตามกฎกระทรวง เรื่อง มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๖๕ ๔ ด้านประกอบด้วย

- (๑) ความรู้
- (๒) ทักษะ
- (๓) จริยธรรม
- (๔) ลักษณะบุคคล

๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพแก่นิสิต

๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป

๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต

๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่าน

ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี สอบผ่าน

ภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องดำเนินการพัฒนาและประเมินนิสิต ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมตามตัวบ่งชี้สถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมตามหลักศาสนาและนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตที่มีคุณลักษณะบัณฑิตปริญญาตรีที่พึงประสงค์ (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๑.๘.๑ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตรของส่วนงาน หารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทาง
สติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตรของส่วนงาน}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน}}$$

๑.๘.๒ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมคะแนนผลการประเมินร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษของทุกหลักสูตรหารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมคะแนนของการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ
ของทุกหลักสูตรของส่วนงาน}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน}}$$

๑.๘.๓ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เกณฑ์การประเมิน

นำคะแนนรวมผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศของทุกหลักสูตร หารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{คะแนนรวมผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่
สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ของทุกหลักสูตรของส่วนงาน}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของส่วนงาน}}$$

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลข และเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยและสร้างนวัตกรรมที่แตกต่างกัน ขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้น จึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้ อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยและสร้างนวัตกรรมจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไก ตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอนและพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน และ ๓) ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สอดคล้องยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ประกอบด้วย ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา
ที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของมหาวิทยาลัยให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
๒. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์ในประเด็นต่อไปนี้
 - ห้องปฏิบัติการหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์ หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัยและสร้างนวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์
 - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยและสร้างนวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์
 - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยและสร้างนวัตกรรมหรือการผลิตงานสร้างสรรค์ เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ
 - กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)
๓. จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
๔. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
๕. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ดีเด่น
๖. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในมหาวิทยาลัย และที่ได้รับจากภายนอกมหาวิทยาลัยเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตาม สภาพแวดล้อมและจุดเน้นของมหาวิทยาลัย

นอกจากนั้น เงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่ได้รับจากแหล่งทุนภายนอกมหาวิทยาลัยยังเป็น ตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรมของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

เกณฑ์เฉพาะกลุ่ม ค ๒ กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยที่กำหนดให้เป็น คะแนนเต็ม ๕ = ๒๕,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยต่อ จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}$$

๒. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{๒๕,๐๐๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ

๒. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญารับทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง

๓. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของมหาวิทยาลัยที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐาน ให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๔. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญารับทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่นักวิจัยเป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓**งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม****ชนิดของตัวบ่งชี้****ปัจจัยนำเข้า**

งบประมาณและทรัพยากรในการวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมสะท้อนให้เห็นว่าคณะ วิทยาเขต ซึ่งเป็นส่วนงานของมหาวิทยาลัยภายใต้สังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณ ทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการภายนอกที่สะท้อนให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญและโดดเด่นการวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของงบประมาณวิจัยและ/หรือบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาต่อจำนวนงบประมาณเพื่อการวิจัยและบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยในรอบปีงบประมาณที่ผ่านมาจากเงินรายได้และงบประมาณแผ่นดินทั้งหมด

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์พิจารณาระดับศักยภาพในการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับ ร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๒๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๓๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๔๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๕๐

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{จำนวนงบประมาณ ทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากแหล่งภายนอก}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย}} \times ๑๐๐$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI หรือ Scopus หรือ ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.๒๕๕๖ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้วผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง ๐-๕ เกณฑ์แบ่งกลุ่มตามสาขาวิชา ดังนี้

เกณฑ์เฉพาะ กลุ่ม ค ๒ กลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{๒๐} \times ๕$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณา วารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอ สภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตร

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๖๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ.ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.๒๕๕๖ - ผลงานได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ Online
๐.๔๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า ๓ คน โดยมีบุคคลภายนอกมหาวิทยาลัยร่วมพิจารณาด้วย

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยในฐานะส่วนงานจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และสร้างนวัตกรรมที่ใช้หลักพระพุทธศาสนาเป็นฐานบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อนำไปพัฒนาปัญญา และคุณธรรมแก่ภาคส่วนต่างๆในสังคมเพื่อสร้างสังคมสันติสุขที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

ในการประเมินตัวบ่งชี้นี้ น้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่มีการดำเนินการในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักของระดับการดำเนินการประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{ผลรวมคะแนนน้ำหนักรวมของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ}}{\text{จำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ}} \times ๑๐๐$

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖ งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ควรสร้างงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชนและประเทศ ผลลัพธ์ของการวิจัยและสร้างนวัตกรรมสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงและมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาส มูลค่าเพิ่มและขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติ

งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ ให้นับเฉพาะงานวิจัยหรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่แล้วเสร็จและยังไม่เคยนำไปใช้ประโยชน์ในช่วงเวลาสองปี การศึกษารวมปีการศึกษาที่ประเมินที่บรรจุไว้เป็นโครงการหรือกิจกรรมของแผนบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์ของการนำไปใช้ประโยชน์ไว้ในรูปตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายความสำเร็จของโครงการ/กิจกรรมของแผนและมีรายงานผลการประเมินการบรรลุความสำเร็จของตัวชี้วัด

ทั้งนี้ ไม่นับรวมงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา หรืองานวิจัยที่เกิดจากการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หรือดุษฎีนิพนธ์ของนิสิต

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่เสร็จที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๕๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ตามสูตร

$\frac{\text{งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์}}{\text{จำนวนงานวิจัยทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times 100$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$\frac{\text{ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}}{50} \times 5$
--

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่มหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนา วิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว มหาวิทยาลัยยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัยและสร้างนวัตกรรม พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนิสิตและเป็นการสร้างรายได้ของมหาวิทยาลัยจากการให้บริการวิชาการอีกด้วย

ประกอบด้วย ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยสงฆ์ ควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมาย นำมาจัดทำแผนบริการวิชาการประจำปีทั้งการบริการวิชาการแก่สังคมที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการแก่สังคมที่จัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชน โดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการแก่สังคม และนำมาจัดทำเป็นแผนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแก่นิสิตให้มีประสบการณ์จากสภาพจริงและนำมาใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการบริการวิชาการแก่สังคมประจำปีที่สุดคล้องกับความต้องการของสังคมและกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จในระดับแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมและเสนอกรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณาอนุมัติ
๒. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมตามแผน มีการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์จากการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนานิสิต ชุมชน หรือสังคม
๓. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ อย่างน้อยต้องมีโครงการที่บริการแบบให้เปล่า
๔. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ของแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ และนำเสนอกรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณา
๕. นำผลการประเมินตามข้อ ๔ มาปรับปรุงแผนหรือพัฒนาการให้บริการวิชาการสังคม
๖. คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีส่วนร่วมในการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับมหาวิทยาลัย

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมุ่งเน้นให้เกิดผลลัพธ์ที่ตอบสนองและสร้างประโยชน์แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม ตามจุดเน้น อัตลักษณ์และความได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ โดยมุ่งหวังว่าชุมชนจะต้องเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการจัดการปัญหาของตนเองได้ในระดับหนึ่ง มีการเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง บนพื้นฐานวัฒนธรรม ความเชื่อ คุณค่าดั้งเดิม ศาสนา และเศรษฐกิจชุมชนที่พึ่งพาเอื้อเฟื้อกันและกัน โดยแต่ละชุมชนได้ใช้ศักยภาพของตนเองเข้าคลี่คลายและจัดการปัญหาได้ด้วยตนเอง ภายใต้ความร่วมมือและสนับสนุนจากองค์กรภาคีเครือข่ายที่หลากหลาย

ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคม เช่น รายได้ของชุมชนเพิ่มขึ้น คุณภาพชีวิตของชุมชนดีขึ้น ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ชุมชนพึ่งตนเองได้ ชุมชนรักษาสืบสานวัฒนธรรม มีการบริหารจัดการของภาครัฐในพื้นที่มีความโปร่งใสตรวจสอบได้

ทั้งนี้ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยต้องดำเนินการบริการวิชาการแก่สังคมเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนโดยบรรจุไว้เป็นโครงการ/กิจกรรมของแผนบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์เอาไว้ในรูปของตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรม ในชุมชนเป้าหมายอย่างน้อย ๑ ชุมชน และมีการประเมินผลลัพธ์ของการดำเนินการของโครงการ/กิจกรรมต่อเนื่องอย่างน้อย ๒ ปี

เกณฑ์การประเมิน

ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคมที่คณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยให้บริการแก่ชุมชนเกิดเป็นชุมชนเข้มแข็ง อย่างน้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา โดยการบริการเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนดังกล่าวต้องบรรจุไว้เป็นโครงการ/กิจกรรมของแผนบริการวิชาการของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์เอาไว้ในรูปของตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนและมีการประเมินผลลัพธ์ของการดำเนินการของโครงการ/กิจกรรมต่อเนื่องอย่างน้อย ๒ ปี หากมีคุณสมบัติเป็นไปตามเกณฑ์ประเมิน ได้ ๕ คะแนน ถ้าไม่เป็นไปตามเกณฑ์ประเมินได้ ๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บุคลากรทั้งหมดของมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยศาสนา ถือว่ามีบทบาทสำคัญในเป็นผู้นำในการนำหลักพระพุทธศาสนาไปพัฒนาจิตใจ สติปัญญาหรือพฤติกรรมของประชาชน จนสามารถสร้างต้นแบบหรือสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการใช้หลักพระพุทธศาสนาเพื่อสังคมจนเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปการการดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้น การที่บุคลากรของมหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนได้รับรางวัลหรือได้รับการอ้างอิงเพื่อนำไปเป็นต้นแบบสะท้อนความโดดเด่นของมหาวิทยาลัยในสังคมด้วยปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน โดยน้ำหนักของผลงานที่บุคลากรมีบทบาทหรือได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน มีค่าน้ำหนักของบทบาทหรือผลงาน ฯ ในประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์มาตรฐาน

เกณฑ์พิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง}}{\text{จำนวนบุคลากรทั้งหมดของสถาบัน}} \times ๑๐๐$

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญาและธรรมชาติของแต่ละมหาวิทยาลัย และมีการบูรณาการ เข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการจัดเรียนการสอน รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานการพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

ประกอบด้วย ๒ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา
แบบสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ พื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของ มหาวิทยาลัยอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยมีเอกลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ บริการวิชาการด้าน พระพุทธศาสนา และมีอัตลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๒. จัดทำแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ ของแผน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
๓. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๔. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้าน ทะนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม
๕. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๖. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
๗. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานคุณภาพด้านศิลปะและวัฒนธรรมและมีผลงานเป็นที่ยอมรับใน ระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ -๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธ ศาสนาแบบ สร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมีหน้าที่สืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์ เช่น พุทธศิลป์กรรม ประเพณี พิธีกรรม โดยใช้กระบวนการศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ อย่างมีส่วนร่วม เพื่อเพิ่มคุณค่าทางจิตใจและมูลค่าทางเศรษฐกิจโดยบรรจุไว้เป็นโครงการ/กิจกรรมของ แผนด้าน ทุนบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์เอาไว้ในรูปของตัวชี้วัด และค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรม ในวัดหรือชุมชนเป้าหมายอย่างน้อย ๑ พื้นที่ และมีการประเมินผล ผลลัพธ์ของการดำเนินการของโครงการ/กิจกรรมตามแผนต่อเนื่องอย่างน้อย ๒ ปี

เกณฑ์การประเมิน

ผลลัพธ์การสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนาแบบสร้างสรรค์ ให้แก่วัดหรือชุมชน อย่างน้อย ๑ พื้นที่ โดยใช้กระบวนการศึกษา วิจัย สร้างองค์ความรู้ อย่างมีส่วนร่วม โดยวัดหรือชุมชนได้รับบรรจุไว้เป็นโครงการ/กิจกรรมของแผนด้านทุนบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีการกำหนดผลลัพธ์เอาไว้ในรูปของตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผน และมีการประเมินผลลัพธ์ของการดำเนินการของโครงการ/กิจกรรมตามแผนต่อเนื่องอย่างน้อย ๒ ปี หากเป็นไปตามเกณฑ์ประเมิน ได้ ๕ คะแนน ถ้าไม่เป็นไปตามเกณฑ์ประเมิน ได้ ๐ คะแนน

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ประกอบด้วย ๗ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

การบริหารเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และ
เอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัยและสร้างนวัตกรรม การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก มหาวิทยาลัยจำเป็นต้องดำเนินงานผ่านคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนั้น คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ต้องมีการพัฒนาแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยอยู่ในกลุ่มสถาบัน กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง ลักษณะที่ ๒ เป็นสถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี มีเอกลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ บริการวิชาการด้านพระพุทธศาสนา และมีอัตลักษณ์มหาวิทยาลัย คือ ประยุกต์พระพุทธศาสนาเพื่อพัฒนาจิตใจและสังคม

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT โดยเชื่อมโยงกับวิสัยทัศน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย มหาวิทยาลัย รวมทั้งสอดคล้องกับกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลา เพื่อให้บรรลุผลตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์และเสนอผู้บริหารระดับมหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณาอนุมัติ

๒. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานิสิต อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิต และโอกาสในการแข่งขัน

๓. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย และให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม

๔. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน

๕. ค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง และแหล่งเรียนรู้อื่นๆ ตามประเด็นความรู้ อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้านการจัดการเรียนการสอนและด้านการวิจัยและ

สร้างนวัตกรรม จัดเก็บอย่างเป็นระบบโดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและนำมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

๖. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน

๗. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไกที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพันธกิจและการพัฒนาการของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ที่ได้ปรับให้การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย ตามปกติที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕-๖ ข้อ	มีการดำเนินการ ๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตและ
วิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดเรียนการสอนเป็นพันธกิจที่สำคัญของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย บัณฑิต มหาบัณฑิตหรือ
ดุษฎีบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจะมีคุณภาพและผลลัพธ์การเรียนรู้ด้านความรู้(Knowledge) ทักษะ(Skills)
จริยธรรม(Ethics)และลักษณะบุคลิตา(Character)ที่หลักสูตรกำหนดไว้ เกิดจากการพัฒนาหลักสูตรและ
การเรียนการสอนให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนหลักสูตร
ในแต่ละปีการศึกษา อาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตรและอาจารย์ประจำหลักสูตรจะนำผลการประเมินและ
ข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตรมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนา
คุณภาพระดับหลักสูตรสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/
กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้น ดำเนินการตามแผน
เพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของหลักสูตร มีหน้าที่ในการกำกับติดตามและ
ส่งเสริมสนับสนุนให้หลักสูตรภายใต้การกำกับดูแลให้สามารถดำเนินการเพื่อบรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้
ในแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรของแต่ละหลักสูตร

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรของคณะ
วิทยาเขต และวิทยาลัยที่มีค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพหลักสูตรบรรลุอย่างน้อยร้อยละ ๘๐
ที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มี ผล การ ดำเนินงาน น้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนิน งาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนิน งาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนิน งาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนิน งาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนิน งาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนแผนหลักสูตรคุณภาพหลักสูตรของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยที่มีค่าเป้าหมาย ตามตัวชี้วัดบรรลุอย่างน้อยร้อยละ ๘๐	X ๑๐๐
จำนวนแผนพัฒนาคุณภาพระดับหลักสูตรทั้งหมดของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยเป็นหน่วยงานจัดการศึกษาที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน วิจัย บริการวิชาการและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับการเป็นสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ความโดดเด่นและเป็นเลิศตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยเกิดจากคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและตามพันธกิจและการบริหารจัดการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานในแต่ละปีการศึกษา ผู้บริหารและบุคลากรของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยจะนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้น ดำเนินการตามแผนเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

ผู้บริหารของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย มีหน้าที่ในการกำกับติดตามความสำเร็จของแผนและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมตามแผนพัฒนาคุณภาพสามารถดำเนินการเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของส่วนงาน

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนตัวชี้วัดของแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพของส่วนงานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มี ผล การดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนตัวชี้วัดของโครงการ/กิจกรรมของแผนพัฒนาคุณภาพของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้	
จำนวนตัวชี้วัดทั้งหมดของแผนพัฒนาคุณภาพคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	X ๑๐๐

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

อธิบายตัวบ่งชี้

บทบาทหน้าที่ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ในการกำกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตรให้เป็นไปตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร
๒. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงาน ผลการติดตามให้กรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณาทุกภาคการศึกษา
๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรให้เกิดผลตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร
๔. มีการประเมินคุณภาพหลักสูตรตามกำหนดเวลาทุกหลักสูตร และรายงานผลการประเมินให้ กรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย เพื่อพิจารณา
๕. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากกรรมการประจำคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย มาปรับปรุง หลักสูตรให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง
๖. มีผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรผ่านองค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕

ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์การพัฒนาคุณภาพการศึกษามุ่งเน้นไปสู่มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาระดับโลก ดังนั้น เพื่อการบรรลุวิสัยทัศน์ของมหาวิทยาลัย คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยที่มีศักยภาพในการปฏิบัติงานร่วมกับต่างประเทศ ควรทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในต่างประเทศ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน และก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีทั้งสองฝ่าย เช่น การแลกเปลี่ยนอาจารย์และนิสิต หลักสูตรสองปริญญา ข้อตกลงร่วมมือในการจัดเรียนการสอนร่วมกัน สหกิจศึกษาต่างประเทศ งานวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ทั้งนี้ คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยอาจทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในประเทศ

ข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) นับเฉพาะที่ได้รับการอนุมัติจากสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัย ตามประกาศมหาวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการทำความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน ตามสูตร

$\frac{\text{ข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน}}{\text{จำนวนข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย}} \times 100$
--

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$\frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติที่ชัดเจน}}{100} \times 5$

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยในฐานะส่วนงานของมหาวิทยาลัยที่เป็นสถาบันอุดมศึกษาสังกัด กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ในการดำเนินงานสถาบันจะกำหนดแผนงาน โครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา จัดให้มีระบบและกลไกในการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย มีสรุปผลการดำเนินงานและแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายได้ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ(MoU)ระหว่างกัน

การประเมินการดำเนินงานโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้พระพุทธศาสนาของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยเป็นไปตามลำดับกระบวนการ ดังนี้

- กระบวนการ A การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนร่วมกันกับเครือข่าย
- กระบวนการ B จัดระบบและกลไกการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย
- กระบวนการ C ดำเนินการตามแผนที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ของสมาชิกเครือข่าย
- กระบวนการ D ประเมินผลและสรุปการดำเนินงานตามแผนที่ตั้งไว้เพื่อการพัฒนา
- กระบวนการ E จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายตามระยะเวลาที่กำหนดร่วมกัน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C+D	คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยดำเนินการตามแบบ A+B+C+D+E

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยในฐานะส่วนงานของมหาวิทยาลัยสังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการทำงานกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกเพื่อพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืนโดยการนำหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาทั้งในระดับชาติและนานาชาติที่นำมาประเมินตามตัวบ่งชี้ี้คือผลงานทางวิชาการที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือของคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัยกับเครือข่ายอยู่ในช่วง ๓ ปีการศึกษา ย้อนหลังรวมปีที่ทำการประเมิน โดยมีค่าน้ำหนักของระดับความร่วมมือประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๑.๐๐ คะแนน

ระดับชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๒.๐๐ คะแนน

ระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลงานของสถาบัน ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่า หรือ เท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย จำนวนผลงานทางวิชาการทั้งหมด ของคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัยในช่วง ๓ ปีการศึกษาย้อนหลัง	X ๑๐๐
--	--------------

บทที่ ๕

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน ประกอบด้วยผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวนรวม ๑๓ ตัวบ่งชี้

๕.๑ กรอบการประกันคุณภาพคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพสถาบัน	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การจัดการเรียนการสอน	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินของทุกหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ
	๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ	ร้อยละหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
	๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	๑.๔ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม	ร้อยละของบุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
	๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญา	ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอบผ่านภาษาอังกฤษและ

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพสถาบัน	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	ตรีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด	เทคโนโลยีสารสนเทศตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด
๒. การวิจัยและสร้างนวัตกรรม	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย
	๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ร้อยละของงบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานอื่นในมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม
	๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะ วิทยาเขต และวิทยาลัย
	๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมสร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และคุณธรรมด้วยหลักศาสนาผสานกับหลักวิชาการ
	๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์	ร้อยละของงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์
๓. การบริการวิชาการแก่สังคม	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน	ค่าเฉลี่ยคะแนนของผลการประเมินการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่ให้บริการทางวิชาการระดับสถาบัน

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพสถาบัน	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชน
๔. การทะนุบำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะ และวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการ กำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่ม สถาบัน และเอกลักษณ์ของสถาบัน	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ วิทยา เขตและวิทยาลัย	คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมิน ระดับคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
	๕.๓ ระบบกำกับการประกันคุณภาพ หลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๕.๔ ผลการดำเนินการเครือข่ายความ ร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ	ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่ มีการปฏิบัติชัดเจน
	๕.๕ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความ ร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน	ระดับความเข้มแข็งของการทำงาน ร่วมกันกับเครือข่ายระดับชาติและ นานาชาติที่สถาบันมีความร่วมมือเพื่อ พัฒนาสังคมที่ยั่งยืนโดยใช้หลัก พระพุทธศาสนา

องค์ประกอบ ในการประกัน คุณภาพสถาบัน	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
	๕.๖ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความ ร่วมมือกับเครือข่าย	ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงาน วิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับ หน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการ พัฒนาสติปัญญาและคุณธรรมด้วย หลักพระพุทธศาสนาในระดับชาติและ นานาชาติ

๕.๒ คะแนนการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

เกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือ ดำเนินการไม่ครบที่จะได้ ๑ คะแนนให้ ๐ คะแนน โดยมีความหมายของคะแนน ดังนี้

คะแนน ๐.๐๐ - ๑.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน
คะแนน ๑.๕๑ - ๒.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานต้องปรับปรุง
คะแนน ๒.๕๑ - ๓.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับพอใช้
คะแนน ๓.๕๑ - ๔.๕๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดี
คะแนน ๔.๕๑ - ๕.๐๐	หมายถึง	การดำเนินงานระดับดีมาก

๕.๓ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินระดับสถาบัน

องค์ประกอบที่ ๑ การจัดเรียนการสอน

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การจัดการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการ และวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัด กระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น พันธกิจนี้จึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการ เรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มี ปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอน ที่อาศัยหลักการ ร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ประกอบด้วย ๘ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนักศึกษาในระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘ ผลการประเมินคุณลักษณะปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของแต่ละหลักสูตรในสถาบัน ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินทุกหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

$$\text{ค่าเฉลี่ย} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่สถาบันรับผิดชอบ}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ สัดส่วนหน่วยกิตของวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การจัดการเรียนการสอนเพื่อผลิตบัณฑิตให้มีปัญญาและคุณธรรมตามที่มหาวิทยาลัยกำหนดถือได้ว่าเป็นมิติตามพันธกิจที่สำคัญของมหาวิทยาลัยที่สังกัดสถาบันอุดมศึกษากลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ดังนั้น หลักสูตร

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักพระพุทธศาสนาหรือนำหลักพระพุทธศาสนามาบูรณาการของหลักสูตรระดับปริญญาตรี โทและเอก

เกณฑ์การประเมิน

ผลรวมคะแนนการประเมินหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักศาสนาและนำหลักศาสนามาบูรณาการหารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

ผลรวมคะแนนของการประเมินหน่วยกิตรายวิชาที่มุ่งเน้นการศึกษาปรัชญาหลักศาสนา
และนำหลักศาสนามาบูรณาการของทุกหลักสูตรของมหาวิทยาลัย
จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความรู้ลึกทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการจัดเรียนการสอน ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้น สถาบันจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีวุฒิปริญญาเอกตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{๔๐} \times ๕$$

หมายเหตุ

๑. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อในกรณีที่มิอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นชุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งที่สะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{๖๐} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕

ความเชี่ยวชาญของบุคลากรด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนา

คุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมของบุคลากรของสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนาเป็นปัจจัยสำคัญในการสนับสนุนให้มหาวิทยาลัย มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่นในการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ทุกภาคส่วนในสังคม

ทั้งนี้ ความเชี่ยวชาญด้านพระพุทธศาสนาหรือการพัฒนาคุณธรรมหมายถึง อาจารย์ของมหาวิทยาลัยมี คุณวุฒิทางพระพุทธศาสนา ได้แก่ นักธรรมหรือธรรมศึกษาชั้นเอก เปรียญธรรมสามประโยคขึ้นไป หลักสูตร อภิธรรมบัณฑิตชั้นจุฬารัตนหรือเอกขึ้นไป หลักสูตรประกาศนียบัตร ปริยญาตรี ปริยญาโทหรือเอกที่มีการบูรณาการองค์ความรู้ทางพระพุทธศาสนาเข้ากับศาสตร์สมัยใหม่โดยที่หลักสูตรนั้นต้องมีสัดส่วนหน่วยกิต รายวิชาในหลักสูตรที่ว่าด้วยหลักคำสอนในพระพุทธศาสนาหรือการบูรณาการหลักเข้าสอนพระพุทธศาสนา ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๐ ในด้านความเชี่ยวชาญด้านการพัฒนาคุณธรรมต้องมีรายงานผลงานด้านการพัฒนาคุณ ธรรมพร้อมหลักฐานเชิงประจักษ์ในช่วง ๓ ปีย้อนหลังไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางพระพุทธศาสนาหรือเป็น ผู้เชี่ยวชาญทางพระพุทธศาสนาพัฒนาคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๕๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๖๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๗๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๘๐	ผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางศาสนาหรือเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาหรือพัฒนาคุณธรรม}}{\text{จำนวนอาจารย์ในสถาบันทั้งหมด}} \times ๑๐๐$
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ การบริการนิสิตระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นิสิตอย่างครบถ้วนตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อการบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่จำเป็นแก่นิสิตและศิษย์เก่า

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษา แนะนำด้านการใช้ชีวิต และการเข้าสู่อาชีพแก่นิสิตในสถาบัน
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลาแก่นิสิต
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นิสิต
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลให้การประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนิสิต
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๗ กิจกรรมนิสิตระดับปริญญาตรี
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนิสิตต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนิสิต หมายถึง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยสถาบันและโดยองค์กรนิสิต เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาทางร่างกาย สังคม จิตใจ และสติปัญญาเพื่อให้เป็นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของบัณฑิตที่ตามมหาวิทยาลัยกำหนด

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตในภาพรวมของสถาบันโดยให้นิสิตมีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม

๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิตให้ดำเนินกิจกรรมในประเภทต่อไปนี้ให้ครบถ้วน

- กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมที่กำหนดโดยสถาบัน
- กิจกรรมกีฬา หรือการส่งเสริมสุขภาพ
- กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ หรือรักษาสีสิ่งแวดล้อม
- กิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม
- กิจกรรมส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม

๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพการศึกษาแก่นิสิต

๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป

๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานิสิต

๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานิสิต

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๘	ผลการประเมินคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม สอดผ่านภาษาอังกฤษและเทคโนโลยีสารสนเทศของบัณฑิตปริญญาตรีตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนด
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยต้องดำเนินการพัฒนาและประเมินนิสิต ใน ๓ เรื่อง คือ (๑) คุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม (๒) ภาษาอังกฤษ และ (๓) เทคโนโลยีสารสนเทศ ตามเกณฑ์ที่มหาวิทยาลัยกำหนดในการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนานิสิตให้มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม และนโยบายรัฐบาลในการยกระดับมาตรฐานภาษาอังกฤษทุกหลักสูตรทุกระดับในสถาบันอุดมศึกษา รวมทั้งมีนโยบายพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศการสื่อสารเพื่อการศึกษา โดยสนับสนุนให้มีการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการเรียนการสอน

เกณฑ์การประเมิน

การคิดคะแนนประเมินตัวบ่งชี้นี้คิดจากค่าเฉลี่ยของผลรวมคะแนน ๓ ประเด็น คือ (๑) ร้อยละของบัณฑิตที่มีคุณลักษณะบัณฑิตปริญญาตรีที่พึงประสงค์ (๒) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ และ (๓) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

๑.๘.๑ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรม

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตร หารด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่มีคุณลักษณะทางสติปัญญาและคุณธรรมของทุกหลักสูตร จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย
--

๑.๘.๒ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษของทุกหลักสูตร หาคด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินบัณฑิตปริญญาตรีที่สอบผ่านภาษาอังกฤษ
ของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

๑.๘.๓ บัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ

เกณฑ์การประเมิน

นำผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศของทุกหลักสูตร หาคด้วยจำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยที่สอบ
ผ่านเทคโนโลยีสารสนเทศ ของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดของมหาวิทยาลัย}}$$

หมายเหตุ : มีประกาศผลการสอบทักษะภาษาอังกฤษ เทคโนโลยีสารสนเทศ ที่มีการระบุคะแนนที่เป็นตัวเลข และเกณฑ์การผ่านที่ชัดเจน

องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัยและสร้างนวัตกรรม

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยและสร้างนวัตกรรมที่แตกต่างกัน ขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของ พันธกิจสถาบัน ดังนั้น จึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยและสร้างนวัตกรรมจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการ คือ ๑)สถาบันต้องมีแผนการวิจัยและสร้างนวัตกรรม มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒)คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยและสร้างนวัตกรรมอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน และ ๓)ผลงานวิจัยมีคุณภาพ มีประโยชน์ สอดคล้องยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ประกอบด้วย ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖ งานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัยการสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
๒. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรมหรืองานสร้างสรรค์อย่างน้อยในประเด็นต่อไปนี้
 - ห้องปฏิบัติการวิจัย หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัยและสร้างนวัตกรรม
 - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยและสร้างนวัตกรรม
 - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยและสร้างนวัตกรรม เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการวิจัยและสร้างนวัตกรรม
 - กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัย เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)
๓. จัดสรรงบประมาณของสถาบัน เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
๔. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการ หรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ และมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
๕. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ดีเด่น
๖. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัย งานสร้างสรรค์และนวัตกรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัย งานสร้างสรรค์และนวัตกรรม ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบันเพื่อสนับสนุนการทำวิจัย งานสร้างสรรค์และนวัตกรรมอย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัย งานสร้างสรรค์และนวัตกรรมที่สถาบันได้รับจากแหล่งทุนภายนอกยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยและสร้างนวัตกรรมของสถาบันในการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อพัฒนาชุมชน สังคม และประเทศชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน (เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบัน) ของทุกคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยในสถาบัน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของผลการประเมินเงินสนับสนุนงานวิจัยของทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัย
จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดของสถาบัน

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓

งบประมาณ/ทรัพยากรวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

งบประมาณและทรัพยากรในการวิจัยเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมสะท้อนให้เห็นว่า มหาวิทยาลัยซึ่งสังกัดสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ พัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาให้ความสำคัญกับการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้และนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งงบประมาณทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการภายนอกที่สะท้อนให้เห็นว่ามหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญและโดดเด่นในการการวิจัยและสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาบูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อตอบโจทย์การพัฒนาสังคมและทรัพยากรมนุษย์ของประเทศ

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากร้อยละของงบประมาณวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากภายนอกเพื่อดำเนินการโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์พิจารณาระดับศักยภาพในการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๑๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๒๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๓๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๔๐	มีผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๕๐

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$\frac{\text{จำนวนงบประมาณ ทุนสนับสนุนการวิจัยและ/หรือบริการวิชาการที่ได้รับจากแหล่งภายนอก}}{\text{จำนวนงบประมาณทั้งหมดของสถาบัน}}$

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๔ ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือ ระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI หรือ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาการทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ.๒๕๕๖ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานทางวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานที่ทำร่วมกับภาคอุตสาหกรรมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบันเป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยของทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยในสถาบัน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินผลงานวิชาการของทุกคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัย จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดในสถาบัน
--

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๕ ผลงานงานวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่พัฒนาปัญญาและคุณธรรม
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการวิจัยเพื่อสร้างองค์ความรู้ใหม่และสร้างนวัตกรรมที่ใช้หลักพระพุทธศาสนาเป็นฐาน บูรณาการกับศาสตร์สมัยใหม่เพื่อนำไปพัฒนาปัญญาและคุณธรรมแก่ภาคส่วนต่างๆในสังคมเพื่อสร้างสังคม สันติสุขที่มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน

ในการประเมินตัวบ่งชี้นี้ น้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่มีการดำเนินการในระดับพื้นที่ ระดับชาติ และระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักของระดับการดำเนินการประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือ เท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ จำนวนชิ้นงานหรือโครงการวิจัยและ/หรือนวัตกรรมที่สร้างองค์ความรู้เพื่อพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาผสานกับหลักวิชาการ	X ๑๐๐
--	-------

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๖	งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่มีการนำไปใช้ประโยชน์
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยควรสร้างงานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา ที่เชื่อมโยงกับสภาพเศรษฐกิจ สังคม ศิลปวัฒนธรรม หรือสิ่งแวดล้อม ตามศักยภาพและอัตลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ตอบสนองยุทธศาสตร์ชาติ ความต้องการจำเป็นของสังคม ชุมชน ภาครัฐและเอกชนและประเทศ ผลลัพธ์ของการวิจัยและสร้างนวัตกรรมสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้จริงและมีผลกระทบสูงต่อการพัฒนาผู้เรียน การสร้างคุณภาพชีวิต หรือการสร้างโอกาส มูลค่าเพิ่มและขีดความสามารถของประเทศในการแข่งขันระดับชาติหรือนานาชาติ

ทั้งนี้ งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนามีการนำไปใช้ประโยชน์ตามความดังกล่าวไม่นับรวมงานวิจัยที่เป็นส่วนหนึ่งของการสำเร็จการศึกษา หรืองานวิจัยที่เกิดจากการเป็นที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนิสิตและต้องมีรายงานการประเมินผลลัพธ์ที่เกิดจากการนำไปใช้ประโยชน์ที่เป็นรูปธรรมที่ตอบโจทย์ความเชี่ยวชาญของสถาบันหรือการพัฒนาประเทศ ในประเด็นต่อไปนี้

๑. การพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา
๒. พัฒนาศักยภาพ ขีดความสามารถตามพันธกิจและการบริหารจัดการของสถาบัน
๒. ไทยจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน
๓. ไทยเป็นศูนย์กลางทางการแพทย์และสุขภาพมูลค่าสูง
๔. ไทยมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อมที่เข้มแข็งมีศักยภาพสูงและสามารถแข่งขันได้
๕. ไทยมีพื้นที่และเมืองอัจฉริยะที่น่าอยู่ปลอดภัย เดิบดีได้อย่างยั่งยืน
๖. ไทยมีความยากจนข้ามรุ่นลดลงและมีความคุ้มครองทางสังคมที่เพียงพอเหมาะสม
๗. ไทยมีเศรษฐกิจหมุนเวียนและสังคมคาร์บอนต่ำ
๘. ไทยสามารถลดความเสี่ยงและผลกระทบจากภัยธรรมชาติและการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
๙. ไทยมีกำลังคนสมรรถนะสูง มุ่งเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ตอบโจทย์การพัฒนาแห่งอนาคต
๑๐. ไทยมีภาครัฐที่ทันสมัย มีประสิทธิภาพ และตอบโจทย์ประชาชน

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน งานวิจัยพัฒนางานองค์ความรู้หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนา ที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

สูตรการคำนวณ

$$\frac{\text{ผลรวมของคะแนนผลการประเมินงานวิจัยพัฒนาองค์ความรู้
หรือนวัตกรรมทางพระพุทธศาสนาที่นำไปใช้ประโยชน์ของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย}}{\text{จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยทั้งหมดในมหาวิทยาลัย}}$$

องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการแก่สังคม

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา มหาวิทยาลัยพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคมและประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่มหาวิทยาลัยมีความเชี่ยวชาญ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของมหาวิทยาลัย เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนา วิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว มหาวิทยาลัยยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์ อันจะนำไปสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอน และการวิจัยและสร้างนวัตกรรม พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนิสิตและเป็นการสร้างรายได้ของมหาวิทยาลัยจากการให้บริการวิชาการอีกด้วย

ประกอบด้วย ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยการศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการวิชาการ ทั้งการบริการวิชาการแก่สังคมที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการแก่สังคมที่สถาบันจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชนหรือสังคมโดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการแก่สังคมและนำมาจัดทำเป็นแผนการใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายของการให้บริการทางวิชาการแก่สังคมโดยมีความร่วมมือระหว่างคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยหรือหน่วยงานเทียบเท่า

๒. จัดทำแผนบริการวิชาการโดยมีส่วนร่วมจากชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายที่กำหนดในข้อ ๑

๓. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายได้รับการพัฒนาและมีความเข้มแข็งที่มีหลักฐานที่ปรากฏชัดเจน

๔. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายดำเนินการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

๕. สถาบันสามารถสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกในการพัฒนาชุมชนหรือองค์กรเป้าหมาย

๖. คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง มีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแผนบริการทางวิชาการแก่สังคมของสถาบันตามข้อ ๒ โดยมีจำนวนอาจารย์เข้าร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของอาจารย์ทั้งหมดของสถาบัน ทั้งนี้ ต้องมีอาจารย์มาจากคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

ผลการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการแก่สังคมของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยมุ่งเน้นให้เกิดผลลัพธ์ที่ตอบสนองและสร้างประโยชน์แก่ชุมชน ท้องถิ่น และสังคม ตามจุดเน้น อัตลักษณ์และความได้เปรียบเชิงทรัพยากรและเชิงพื้นที่ โดยมุ่งหวังว่าชุมชนจะต้องเข้มแข็ง มีขีดความสามารถในการจัดการปัญหาของตนเองได้ในระดับหนึ่ง มีการเรียนรู้ร่วมกันอย่างต่อเนื่อง บนพื้นฐานวัฒนธรรม ความเชื่อ คุณค่าดั้งเดิม ศาสนา และเศรษฐกิจชุมชนที่พึ่งพาเอื้อเฟื้อกันและกัน โดยแต่ละชุมชนได้ใช้ศักยภาพของตนเองเข้าคลี่คลายและจัดการปัญหาได้ด้วยตนเอง ภายใต้ความร่วมมือและสนับสนุนจากองค์กรภาคีเครือข่ายที่หลากหลาย

ผลลัพธ์การบริการวิชาการแก่สังคม เช่น รายได้ของชุมชนเพิ่มขึ้น คุณภาพชีวิตของชุมชนดีขึ้น ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ชุมชนพึ่งตนเองได้ ชุมชนรักษาสีงแวดล้อม มีการบริหารจัดการของภาครัฐในพื้นที่มีความโปร่งใสตรวจสอบได้

มหาวิทยาลัยกำกับติดตามผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากการบริการวิชาการแก่สังคม อย่างน้อย ๑ ชุมชนต่อ ๑ ส่วนจัดการศึกษา ทั้งนี้ ส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการ ระดับสถาบัน ต้องจัดทำกิจกรรมเช่นเดียวกับ คณะ วิทยาเขต วิทยาลัย อย่างน้อย ๑ กิจกรรม โดยมีผลกระทบระดับชาติหรือนานาชาติ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินการบริการวิชาการแก่สังคมที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชนของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการระดับสถาบัน

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินการบริการวิชาการที่เสริมสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่จัดทำบริการวิชาการระดับสถาบัน จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดในสถาบัน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ บุคคลที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บุคลากรทั้งหมดของมหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรม ด้วยศาสนา ถือว่ามีบทบาทสำคัญในเป็นผู้นำในการนำหลักพระพุทธศาสนาไปพัฒนาจิตใจ สติปัญญาหรือพฤติกรรมของประชาชน จนสามารถสร้างต้นแบบหรือสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการใช้หลักพระพุทธศาสนาเพื่อสังคมจนเป็นต้นแบบให้ผู้อื่นนำไปการดำเนินงานให้ดียิ่งขึ้น การที่บุคลากรของมหาวิทยาลัย มีความเชี่ยวชาญในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนได้รับรางวัลหรือได้รับการอ้างอิงเพื่อนำไปเป็นต้นแบบสะท้อนความโดดเด่นของมหาวิทยาลัยในสังคมด้วยปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนา

การประเมินตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากผลรวมคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน โดยน้ำหนักของผลงานที่บุคลากรมีบทบาทหรือได้รับการอ้างอิง หรือนำไปเป็นต้นแบบเพื่อพัฒนาต่อยอด หรือได้รับรางวัลในการพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชน มีค่าน้ำหนักของบทบาทหรือผลงาน ฯ ในประเภทต่าง ๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่	มีค่าน้ำหนัก ๑.๐๐ คะแนน
ระดับชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๒.๐๐ คะแนน
ระดับนานาชาติ	มีค่าน้ำหนัก ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์มาตรฐาน

เกณฑ์พิจารณาระดับผลการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของจำนวนบุคลากรที่มีบทบาทหรือผลงานที่ได้รับการอ้างอิง จำนวนบุคลากรทั้งหมดของสถาบัน	X ๑๐๐
--	--------------------

องค์ประกอบที่ ๔ การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญาและธรรมชาติของแต่ละมหาวิทยาลัย และมีการบูรณาการ เข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการจัดเรียนการสอน รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานการพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

ประกอบด้วย ๒ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา
แบบสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ พื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๒. จัดทำแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
๓. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๔. ประเมินความสำเร็จของตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๕. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
๖. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
๗. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานคุณภาพด้านศิลปะและวัฒนธรรมและมีผลงานเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ – ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ -๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔. ๒	ผลของการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา แบบสร้างสรรค์
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยทำหน้าที่สืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมไทยแบบสร้างสรรค์ ในเขตพื้นที่ให้บริการการศึกษา โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนา การจัดระบบ และสืบค้นประวัติความเป็นมาของวัด มาจัดเก็บเป็นองค์ความรู้ที่สร้างคุณค่าและมูลค่าให้กับประเทศ โดยทำงานร่วมกับหน่วยงานระดับชาติ หรือนานาชาติ รวมทั้งนำผลงานของ คณะ วิทยาเขต วิทยาลัยมาร่วมเป็นข้อมูลในการประเมินด้วย

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา แบบสร้างสรรค์ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่ทำงานทะนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ระดับสถาบัน

สูตรการคำนวณ

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินการสืบสาน รักษาและต่อยอดศิลปวัฒนธรรมทางพระพุทธศาสนา แบบสร้างสรรค์ ของคณะ วิทยาเขต วิทยาลัย และส่วนงานที่ทำงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ระดับสถาบัน
จำนวนคณะ วิทยาเขต วิทยาลัยและส่วนงานที่ทำงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมระดับสถาบัน

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของมหาวิทยาลัยให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ประกอบด้วย ๗ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของสถาบัน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการบริหารของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของสถาบัน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖ ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑	การบริหารของสถาบันเพื่อกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของสถาบัน
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัยและสร้างนวัตกรรม การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการจัดทำแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของสถาบันให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

- พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT กับวิสัยทัศน์ของสถาบัน และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุผลตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์
- การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานิสิต อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการจัดเรียนการสอน และโอกาสในการแข่งขัน
- ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของสถาบันและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม
- บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน
- การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในสถาบันมีการดำเนินการจัดการความรู้ตามระบบ
- การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน
- การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในสถาบันมีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายในตามระบบและกลไกที่สถาบันกำหนด ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕-๖ ข้อ	มีการดำเนินการ ๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินงานของคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย จะสามารถสะท้อนได้ว่าในแต่ละสถาบันได้มีกำกับติดตามและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหลักสูตรของแต่ละคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย ให้เป็นไปเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร เกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องและกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ รวมทั้งมีผลการดำเนินงานในแต่ละพันธกิจ การบริหารจัดการอยู่ในระดับใด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัยทุกแห่ง}}{\text{จำนวนคณะ วิद्याเขตและวิทยาลัย ทั้งหมดในสถาบัน}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ผลการดำเนินการตามแผนพัฒนาคุณภาพของสถาบัน
ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยที่มีหน้าที่รับผิดชอบงานตามพันธกิจของมหาวิทยาลัยในการจัดเรียนการสอน วิจัยและสร้างนวัตกรรม บริการวิชาการแก่สังคมและทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมให้สอดคล้องกับการเป็นสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา ความโดดเด่นและเป็นเลิศตามพันธกิจและความเชี่ยวชาญของมหาวิทยาลัยเกิดจากการพัฒนาคุณภาพการดำเนินงานและตามพันธกิจและการบริหารจัดการให้ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ดังนั้น เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานในแต่ละปีการศึกษา มหาวิทยาลัยจะนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะที่ได้จากกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับส่วนงานมาวิเคราะห์เพื่อจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยสำหรับปีการศึกษาถัดไปโดยมีการกำหนดเป็นตัวชี้วัดและค่าเป้าหมายของโครงการ/กิจกรรมของแผนตามผลการประเมินและข้อเสนอแนะของกรรมการประเมินฯ จากนั้นดำเนินการตามแผนเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวชี้วัดของแผนที่กำหนดไว้

ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยมีหน้าที่ในการกำกับติดตามความสำเร็จของแผนและส่งเสริมสนับสนุนให้ผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรมตามแผนพัฒนาคุณภาพสามารถดำเนินการเพื่อให้บรรลุค่าเป้าหมายตามที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาคุณภาพของของมหาวิทยาลัย

การประเมินผลลัพธ์ตามตัวบ่งชี้นี้ พิจารณาจากจำนวนตัวชี้วัดของแผนพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายตามตัวบ่งชี้ของแผนพัฒนาคุณภาพของส่วนงานที่ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้วในรอบปีการศึกษาที่ประเมิน โดยมีเกณฑ์พิจารณาให้คะแนนผลลัพธ์ ดังนี้

๐ คะแนน	๑ คะแนน	๒ คะแนน	๓ คะแนน	๔ คะแนน	๕ คะแนน
มี ผล การ ดำเนินงาน น้อยกว่าร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๕๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๖๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๗๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๘๐	มีผลการดำเนินงาน ไม่น้อยกว่า หรือเท่ากับร้อยละ ๙๐

สูตรการคำนวณ

จำนวนตัวชี้วัดของโครงการ/กิจกรรมของแผนพัฒนาคุณภาพ ของคณะ วิทยาเขต หรือวิทยาลัยที่บรรลุค่าเป้าหมายที่กำหนดไว้	
จำนวนตัวชี้วัดทั้งหมดของแผนพัฒนาคุณภาพคณะ วิทยาเขตหรือวิทยาลัย	X ๑๐๐

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔

ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันมีหน้าที่กำกับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับติดตามการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้เป็นไปตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๒. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงานผลการติดตามให้กรรมการระดับสถาบันเพื่อพิจารณา

๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้เกิดผลตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย

๔. นำผลการประเมินคุณภาพหลักสูตร คณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ที่ผ่านการพิจารณาของกรรมการระดับสถาบันเสนอสภามหาวิทยาลัยเพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากสภามหาวิทยาลัยมาปรับปรุงหลักสูตรและการดำเนินงานของคณะ วิทยาเขตและวิทยาลัย ให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๖. มีผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรผ่านองค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๕ ผลการดำเนินการเครือข่ายความร่วมมือในประเทศหรือต่างประเทศ ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์การพัฒนาคุณภาพการศึกษามุ่งเน้นไปสู่มหาวิทยาลัยพระพุทธศาสนาในระดับโลก ต้องอาศัยเครือข่ายความร่วมมือในประเทศและต่างประเทศ โดยการทำข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) กับสถานศึกษา หรือหน่วยงานภาครัฐและเอกชนในประเทศหรือต่างประเทศ เพื่อทำกิจกรรมร่วมกัน และก่อให้เกิดผลลัพธ์ที่ดีทั้งสองฝ่าย เช่น โครงการแลกเปลี่ยนอาจารย์และนิสิต หลักสูตรสองปริญญา ข้อตกลงร่วมมือในการจัดเรียนการสอนร่วมกัน สหกิจศึกษาต่างประเทศ งานวิจัย การบริการวิชาการแก่สังคม การทะนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม

ข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) นับเฉพาะที่ผ่านความเห็นชอบของสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัยตามประกาศมหาวิทยาลัย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการทำความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอก

เกณฑ์การประเมิน

แปลงค่าร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน โดยกำหนดให้คะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจนตามสูตร

$$\frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน}}{\text{จำนวนข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่ผ่านความเห็นชอบของสภาวิชาการหรือสภามหาวิทยาลัยทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของข้อตกลงความร่วมมือ (MoU) ในประเทศหรือต่างประเทศที่มีการปฏิบัติชัดเจน}}{100} \times 5$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๖

ความเข้มแข็งของเครือข่ายความร่วมมือเพื่อพัฒนาสังคมที่ยั่งยืน

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยฯ ในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการนำหลักธรรมคำสอนทางพระพุทธศาสนาซึ่งนำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญา และพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ในการดำเนินงานสถาบันจะกำหนดแผนงาน โครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้หลักพระพุทธศาสนา จัดให้มีระบบและกลไกในการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย มีสรุปผลการดำเนินงาน และแลกเปลี่ยนเรียนรู้เพื่อสร้างแนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายได้ทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือ(MoU)ระหว่างกัน

การประเมินการดำเนินงานโครงการตามเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนโดยใช้พระพุทธศาสนาของสถาบันเป็นไปตามลำดับกระบวนการ ดังนี้

- กระบวนการ A การกำหนดเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืนร่วมกันกับเครือข่าย
- กระบวนการ B จัดระบบและกลไกการดำเนินงานระดับสถาบันและเครือข่าย
- กระบวนการ C ดำเนินการตามแผนที่เหมาะสมกับบริบทของพื้นที่ของสมาชิกเครือข่าย
- กระบวนการ D ประเมินผลและสรุปการดำเนินงานตามแผนที่ตั้งไว้เพื่อการพัฒนา
- กระบวนการ E จัดให้มีการแลกเปลี่ยนเรียนรู้แนวปฏิบัติที่ดีในการดำเนินการของสถาบันสมาชิกในเครือข่ายตามระยะเวลาที่กำหนดร่วมกัน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับศักยภาพการดำเนินงานของสถาบัน ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม แบบ A	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม แบบ A+B	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตามแบบ A+B+C	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตามแบบ A+B+C+D	สถาบันอุดมศึกษา ดำเนินการตาม A+B+C+D+E

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๗ ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลผลิต

คำอธิบายตัวบ่งชี้

มหาวิทยาลัยในฐานะสถาบันอุดมศึกษา กลุ่ม ๔ กลุ่มพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักศาสนา มีมิติตามพันธกิจในการทำงานกับเครือข่ายหน่วยงานภายนอกเพื่อพัฒนาสังคมอย่างยั่งยืนโดยการนำหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนามาชี้นำสังคมโดยมุ่งพัฒนาจิตใจ สติปัญญาและพฤติกรรมของประชาชนเพื่อให้เกิดสันติสุขและความสามัคคีของคนในชาติและสังคมโลก

ผลงานทางวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับหน่วยงานอื่นในเครือข่ายเพื่อการพัฒนาปัญญาและคุณธรรมด้วยหลักพระพุทธศาสนาทั้งในระดับชาติและนานาชาติที่นำมาประเมินตามตัวบ่งชี้นี้คือผลงานทางวิชาการที่เกิดขึ้นจากความร่วมมือกับเครือข่ายอยู่ในช่วง ๓ ปีการศึกษาย้อนหลังรวมปีที่ทำการประเมิน โดยมีค่าน้ำหนักของระดับความร่วมมือประเภทต่างๆ ดังนี้

ระดับพื้นที่ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๑.๐๐ คะแนน

ระดับชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๒.๐๐ คะแนน

ระดับนานาชาติ มีค่าน้ำหนักเท่ากับ ๓.๐๐ คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

เกณฑ์การพิจารณาระดับผลงานของสถาบัน ดังนี้

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๖๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๗๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๘๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๙๐	คะแนนผลการดำเนินงานไม่น้อยกว่าหรือเท่ากับ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

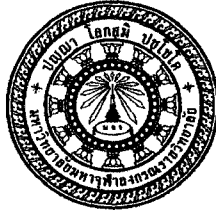
ผลรวมของคะแนนถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการที่เกิดจากความร่วมมือกับเครือข่าย จำนวนผลงานทางวิชาการทั้งหมดของสถาบัน X ๑๐๐
--

ภาคผนวก

๑ .ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ.

๒๕๕๗

๒. คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยเรื่องแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์ตามนโยบายของมหาวิทยาลัย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๙ (๒) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ สภามหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในคราวประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงมีมติให้ออกข้อบังคับไว้ดังต่อไปนี้

หมวดที่ ๑

บททั่วไป

ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗”

ข้อ ๒ ให้ใช้ข้อบังคับนี้ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดากฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ข้อกำหนด คำสั่ง หรือประกาศอื่นใดซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบังคับนี้ ให้ใช้ข้อบังคับนี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบังคับนี้

“สถาบัน” หมายความว่า มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

“ส่วนงาน” หมายความว่า ส่วนงานของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย วิทยาเขต บัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน สำนัก ศูนย์ วิทยาลัย กอง สำนักงานประกันคุณภาพ สำนักงานตรวจสอบภายใน สำนักงานพระสอนศีลธรรม สำนักงานสภามหาวิทยาลัย โครงการขยายห้องเรียน และหน่วยวิทยบริการ

“การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน” หมายความว่า การติดตาม การควบคุม การตรวจสอบ และการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาภายในมหาวิทยาลัยร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) เพื่อมุ่งให้มีการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐาน

“การประกันคุณภาพการศึกษานอก” หมายความว่า การติดตามและการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

“การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของมหาวิทยาลัยหรือหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลมหาวิทยาลัย

“การประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัย ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

ข้อ ๕ ให้อธิการบดีรักษาการให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้

หมวดที่ ๒

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๖ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย ประกอบด้วย

(๑) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เป็นการติดตาม ตรวจสอบ ประเมินผล คุณภาพและมาตรฐานการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย

(๒) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก เป็นการติดตามและตรวจสอบคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา โดยหน่วยงานภายนอก เพื่อรับรองมาตรฐานการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๗ ระบบประกันคุณภาพการศึกษาครอบคลุมพันธกิจทั้ง ๔ ด้านของมหาวิทยาลัย คือ การจัดการเรียนการสอน การวิจัย การให้บริการทางวิชาการ และการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ให้สอดคล้องกับปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ ของมหาวิทยาลัย และหลักการและแนวทางที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

หมวดที่ ๓

กลไกการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๘ ให้มีคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ประกอบด้วย

(๑) ประธานกรรมการ ได้แก่ อธิการบดี

(๒) รองประธานกรรมการ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร

(๓) กรรมการโดยตำแหน่ง ได้แก่ รองอธิการบดี และคณบดี

(๔) กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านประกันคุณภาพการศึกษา จำนวนไม่เกินสี่รูปหรือคน ซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของรองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

(๕) กรรมการและเลขานุการ ได้แก่ รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

(๖) กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ ได้แก่ ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา และผู้อำนวยการสำนักงานประกันคุณภาพ

คณะกรรมการตามข้อ ๘ (๔) ดำรงตำแหน่งคราวละ ๒ ปี แต่อาจได้รับการแต่งตั้งอีกได้

ในกรณีที่กรรมการตามข้อ ๘ (๔) พ้นจากตำแหน่งก่อนวาระและได้มีการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งแทนแล้ว ให้ผู้ที่ได้รับแต่งตั้งอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่ากับวาระที่เหลือของผู้ซึ่งตนแทน

ข้อ ๙ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา มีอำนาจและหน้าที่ ดังนี้

- (๑) กำหนดนโยบาย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๒) พิจารณาวางระเบียบ ข้อบังคับ ที่เกี่ยวกับการประกันคุณภาพ เพื่อเสนอต่อสภามหาวิทยาลัย
 - (๓) กำกับและดูแลการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๔) กำหนดแผนพัฒนาบุคลากรเกี่ยวกับการประกันคุณภาพ เพื่อมอบให้ส่วนงานที่ดูแลด้านการพัฒนาบุคลากรนำไปปฏิบัติ
 - (๕) กำหนดแผนปฏิบัติการประกันคุณภาพภายในและภายนอกตามนโยบายการประกันคุณภาพ
 - (๖) จัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีด้านการประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๗) ส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพของมหาวิทยาลัย
 - (๘) อนุมัติรายงานการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัย เพื่อรับการตรวจประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอก
 - (๙) พิจารณาให้ความเห็นและข้อเสนอแนะต่อผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกของมหาวิทยาลัย แล้วนำเสนอสภามหาวิทยาลัย
 - (๑๐) กำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย
 - (๑๑) แต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะอนุกรรมการ หรือบุคคลเพื่อทำการใดๆ อันอยู่ในอำนาจและหน้าที่ของคณะกรรมการ
 - (๑๒) ปฏิบัติงานอื่นที่ได้รับมอบหมายจากสภามหาวิทยาลัย
- ข้อ ๑๐ การประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง วิธีการประชุมให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประชุมสภามหาวิทยาลัยมาใช้บังคับโดยอนุโลม
- ข้อ ๑๑ สำนักงานประกันคุณภาพดำเนินงานประกันคุณภาพให้เป็นไปตามนโยบาย ระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย
- ข้อ ๑๒ ให้มีคณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานอธิการบดี สำนักทะเบียนและวัดผล สำนักส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการสังคม สำนักหอสมุดและเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาเขตบัณฑิตวิทยาลัย คณะ สถาบัน ศูนย์ และวิทยาลัย มีอำนาจและหน้าที่รับผิดชอบการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ซึ่งอธิการบดีแต่งตั้งโดยคำแนะนำของคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา
- การประชุมคณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ไม่น้อยกว่าปีละสี่ครั้ง วิธีการประชุมให้นำข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยว่าด้วยการประชุมสภามหาวิทยาลัยมาใช้บังคับโดยอนุโลม
- ข้อ ๑๓ การจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยให้จัดสรรเป็นการเฉพาะและเพียงพอต่อการดำเนินงาน

หมวดที่ ๔

หลักเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๑๔ ทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัยต้องดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษา โดยให้ถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

ในกรณีที่ส่วนงานมีผลการประเมินไม่ผ่านในการประกันคุณภาพการศึกษาภายนอก คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาอาจเสนอสภามหาวิทยาลัยให้ปรับลดงบประมาณรายจ่ายประจำปีและให้มีผลกระทบต่อการขอเปิดการเรียนการสอนหลักสูตรต่างๆ ก็ได้

ข้อ ๑๕ กระบวนการการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ต้องดำเนินการในรอบปีการศึกษา และให้นำผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในไปใช้ปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกส่วนงานของมหาวิทยาลัย

หมวดที่ ๕

วิธีการประกันคุณภาพการศึกษา

ข้อ ๑๖ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

(๑) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาจัดทำแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

(๒) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาจัดทำรายงานการประเมินตนเองของมหาวิทยาลัยที่ครอบคลุมการดำเนินงานที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(๓) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับมหาวิทยาลัย ดำเนินการโดยคณะกรรมการคณะหนึ่งที่ตั้งโดยอธิการบดี

(๔) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษารายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของมหาวิทยาลัย ต่อสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) ภายในระยะเวลาที่กำหนด พร้อมทั้งเปิดเผยต่อสาธารณชน

(๕) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษานำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

(๖) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษากำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

ข้อ ๑๗ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับส่วนงาน

(๑) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานจัดทำแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ให้สอดคล้องกับแผนประจำปีด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย

(๒) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานจัดทำรายงานการประเมินตนเอง ให้ครอบคลุมการดำเนินงานที่มหาวิทยาลัยกำหนด

(๓) การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับส่วนงาน ดำเนินการโดยคณะกรรมการคณะหนึ่งที่แต่งตั้งโดยอธิการบดี

(๔) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของส่วนงาน เสนอต่อคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ภายในระยะเวลาที่กำหนด

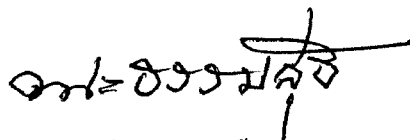
(๕) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของส่วนงานนำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

(๖) คณะอนุกรรมการประกันคุณภาพการศึกษากำกับและติดตามการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาตามแผนพัฒนาคุณภาพการศึกษาของส่วนงาน

ข้อ ๑๘ ให้คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษานำเสนอผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายนอก พร้อมทั้งแผนงานในการปรับปรุงและพัฒนาการศึกษาต่อสภามหาวิทยาลัย เพื่อรับทราบ ให้ความเห็นและข้อเสนอแนะ

ข้อ ๑๙ ในกรณีที่มีปัญหาในการวินิจฉัยหรือการตีความเพื่อให้เป็นไปตามข้อบังคับนี้ ให้อธิการบดีเป็นผู้มีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาด และให้ถือเป็นที่สุด

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๗

(พระธรรมสุธี)

นายกสภามหาวิทยาลัยมหจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

คำสั่งมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

ที่ ๕๗๐๗ / ๒๕๖๖

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย มีประสิทธิภาพ บรรลุวัตถุประสงค์และนโยบายของมหาวิทยาลัย

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๗ (๑) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย พ.ศ. ๒๕๔๐ และข้อ ๘ แห่งข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ว่าด้วยการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ จึงแต่งตั้งให้บุคคลผู้มีรายนามดังต่อไปนี้ เป็นคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ประกอบด้วย :-

๑. อธิการบดี	ประธานกรรมการ
๒. รองอธิการบดีฝ่ายบริหาร	รองประธานกรรมการ
๓. รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา	กรรมการ
๔. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการนิสิต	กรรมการ
๕. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการต่างประเทศ	กรรมการ
๖. รองอธิการบดีฝ่ายประชาสัมพันธ์และเผยแผ่	กรรมการ
๗. รองอธิการบดีฝ่ายกิจการทั่วไป	กรรมการ
๘. รองอธิการบดีวิทยาเขตหนองคาย	กรรมการ
๙. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครศรีธรรมราช	กรรมการ
๑๐. รองอธิการบดีวิทยาเขตเชียงใหม่	กรรมการ
๑๑. รองอธิการบดีวิทยาเขตขอนแก่น	กรรมการ
๑๒. รองอธิการบดีวิทยาเขตอุบลราชธานี	กรรมการ
๑๓. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครราชสีมา	กรรมการ
๑๔. รองอธิการบดีวิทยาเขตแพร่	กรรมการ

๑๕. รองอธิการบดีวิทยาเขตสุรินทร์	กรรมการ
๑๖. รองอธิการบดีวิทยาเขตพะเยา	กรรมการ
๑๗. รองอธิการบดีวิทยาเขตบาฬีศึกษาพุทธโฆส	กรรมการ
๑๘. รองอธิการบดีวิทยาเขตนครสวรรค์	กรรมการ
๑๙. คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย	กรรมการ
๒๐. คณบดีคณะพุทธศาสตร์	กรรมการ
๒๑. คณบดีคณะครุศาสตร์	กรรมการ
๒๒. คณบดีคณะมนุษยศาสตร์	กรรมการ
๒๓. คณบดีคณะสังคมศาสตร์	กรรมการ
๒๔. รองศาสตราจารย์ ดร. วศิน อิงคพัฒนากุล	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๕. นางสาวนุชนภา รื่นอบเชย	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๖. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อัจฉราพร ศรีภูษณาพรหม	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๗. รองศาสตราจารย์ ดร.ประพันธ์ ศุภษร	กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ
๒๘. รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ	กรรมการและเลขานุการ
๒๙. ผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายประกันคุณภาพการศึกษา	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ
๓๐. ผู้อำนวยการสำนักงานประกันคุณภาพ	กรรมการและผู้ช่วยเลขานุการ

ทั้งนี้ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

(พระธรรมวัชรบัณฑิต, ศ.ดร.)

อธิการบดีมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย